Europeiska unionens
officiella tidning

SV
L-serien

2026/799

1.4.2026

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV (EU) 2026/799

av den 30 mars 2026

om harmonisering av vissa delar av insolvensrätten

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ([1]),

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ([2]), och

av följande skäl:

(1) Målet med detta direktiv är att bidra till en väl fungerande inre marknad och kapitalmarknadsunion och att undanröja de hinder för utövandet av grundläggande friheter, till exempel den fria rörligheten för kapital och etableringsfriheten, som beror på skillnader mellan nationell lagstiftning på insolvensområdet.

(2) Insolvensförfaranden säkerställer att företag eller entreprenörer som befinner sig i ekonomiskt trångmål kan avvecklas eller rekonstrueras under ordnade former. I samband med finansiella investeringar är dessa förfaranden, inbegripet relevanta skyddsåtgärder för en korrekt bedömning av värdet av dessa företags och entreprenörers tillgångar, mycket viktiga, eftersom de avgör det slutliga återvinningsvärdet av sådana investeringar. De stora skillnaderna mellan materiell insolvenslagstiftning, som uppmärksammas i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/848 ([3]), har bidragit till ökad rättslig osäkerhet och oförutsägbarhet om utfallet av insolvensförfaranden. Stora skillnader inom unionen när det gäller återvinningsvärden och tidsåtgång för insolvensförfaranden har en negativ inverkan på borgenärers och investerares möjligheter att göra kostnadsberäkningar i gränsöverskridande sammanhang på den inre marknaden. Dessa skillnader mellan medlemsstaternas regler gör gränsöverskridande investeringar mindre attraktiva, vilket skapar hinder och påverkar den gränsöverskridande rörligheten för kapital inom unionen samt till och från tredjeländer. Följaktligen skulle harmoniseringen av vissa delar av insolvensrätten kunna kräva att ändringar görs i vissa medlemsstaters lagstiftning.

(3) Integreringen av den inre marknaden på det insolvensrättsliga området genom detta direktiv är mycket viktig för att kapitalmarknaderna i unionen ska fungera effektivare, bland annat för att förbättra möjligheterna för företag att skaffa finansiering. Det är därför nödvändigt att fastställa minimikrav för vissa led i insolvensförfaranden som har en betydande inverkan på deras effektivitet och tidsåtgång, i synnerhet när det gäller gränsöverskridande insolvensförfaranden.

([1]) EUT C 184, 25.5.2023, s. 34.
([2]) Europaparlamentets ståndpunkt av den 10 mars 2026 (ännu inte offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 30 mars 2026.
([3]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/848 av den 20 maj 2015 om insolvensförfaranden (EUT L 141, 5.6.2015, s. 19, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2015/848/oj).

(4) Detta direktiv påverkar inte individuella och kollektiva arbetstagarrättigheter enligt unionsrätten och nationell rätt i samband med insolvensförfaranden, särskilt rådets direktiv 98/59/EG ([4]) och 2001/23/EG ([5]) och Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/14/EG ([6]), 2008/94/EG ([7]) och 2009/38/EG ([8]) samt nationell lagstiftning som införlivar dem. Detta direktiv påverkar i synnerhet inte skyldigheterna i fråga om information till och samråd med arbetstagare eller arbetstagarnas rättigheter vid överlåtelse av ett företag, en verksamhet eller en del av ett företag eller en verksamhet, enligt dessa direktiv och nationell lagstiftning som införlivar dem, inbegripet när den nationella lagstiftningen innehåller bestämmelser som är förmånligare för arbetstagarna eller deras representanter än de som fastställs i dessa direktiv.

(5) För att skydda insolvensbons värde för borgenärerna bör nationell insolvenslagstiftning innehålla ändamålsenliga regler om talan om rättshandlingars, inbegripet rättsliga transaktioners, ogiltighet och möjlighet att förklara dessa ogiltiga eller icke verkställbara, när dessa handlingar och transaktioner är till skada för borgenärskollektivet och har fullbordats innan insolvensförfarandet inleddes (*talan om återvinning*). För att fastställa huruvida en rättshandling är till skada för borgenärskollektivet är det nödvändigt att beakta hur koncepten insolvensbo och borgenär som deltar i insolvensförfaranden definieras. Detta är särskilt relevant när vissa rättigheter inte utgör en del av ett insolvensbo enligt nationell rätt utan avser gäldenärens personliga sfär, såsom rätten att ingå eller avsluta ett äktenskap eller adoptera ett barn. Godtagande av arv eller arvsavstående bör inte omfattas av de regler om talan om återvinning som fastställs detta direktiv.

(6) Eftersom syftet med en talan om återvinning är att upphäva en rättshandlings skadliga verkningar för ett insolvensbo är det lämpligt att anse att en rättshandlings skadliga verkningar har orsakats vid den tidpunkt då rättshandlingen fullbordas och inte vid den tidpunkt då rättshandlingen företas. Vid tillämpningen av detta direktiv anses en rättshandling ha fullbordats när den får rättslig verkan i enlighet med nationell rätt. Om den rättsliga verkan av en rättshandling enligt nationell rätt är beroende av att rättshandlingen förs in i ett offentligt register bör medlemsstaterna dock kunna föreskriva att rättshandlingen anses ha fullbordats så snart som alla övriga villkor för dess ändamålsenliga verkan är uppfyllda, eftersom den tid det tar att införa en rättshandling i ett offentligt register ligger utanför gäldenärens och de övriga parterna till rättshandlingens kontroll.

(7) Vid tillämpningen av detta direktiv bör begreppet *rättshandlingar* enligt reglerna om talan om återvinning tolkas brett, så att de omfattar allt sådant avsiktligt handlande som får rättslig verkan som är till skada för borgenärskollektivet, oavsett om den rättsliga verkan eller skadan är avsiktlig, inbegripet när den person som företar den rättsliga handlingen inte har något bedrägligt syfte, oavsett bestämmelserna på andra rättsområden. Rättshandlingar som företas av en person som inte agerar medvetet eller som på annat sätt agerar utan att utöva sin fria vilja bör dock inte anses vara rättshandlingar enligt det här direktivet. Medlemsstaterna bör kunna fastställa att begreppet *rättshandling* även inbegriper underlåtelse, eftersom det inte gör någon väsentlig skillnad huruvida borgenärer lider skada på grund av den berörda partens handlande eller på grund av dennas uteblivna åtgärder. Dessutom bör reglerna om talan om återvinning inte bara omfatta rättshandlingar som företas av gäldenären, utan även rättshandlingar som företas av gäldenärens motpart eller av en tredje part.

([4]) Rådets direktiv 98/59/EG av den 20 juli 1998 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kollektiva uppsägningar (EGT L 225, 12.8.1998, s. 16, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/1998/59/oj).

([5]) Rådets direktiv 2001/23/EG av den 12 mars 2001 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om skydd för arbetstagares rättigheter vid överlåtelse av företag, verksamheter eller delar av företag eller verksamheter (EGT L 82, 22.3.2001, s. 16, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2001/23/oj).

([6]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/14/EG av den 11 mars 2002 om inrättande av en allmän ram för information till och samråd med arbetstagare i Europeiska gemenskapen (EGT L 80, 23.3.2002, s. 29, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2002/14/oj).

([7]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/94/EG av den 22 oktober 2008 om skydd för arbetstagare vid arbetsgivarens insolvens (EUT L 283, 28.10.2008, s. 36, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2008/94/oj).

([8]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/38/EG av den 6 maj 2009 om inrättande av ett europeiskt företagsråd eller ett förfarande i gemenskapsföretag och grupper av gemenskapsföretag för information till och samråd med arbetstagare (EUT L 122, 16.5.2009, s. 28, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2009/38/oj).

(8) I detta direktiv fastställs minimiregler för talan om återvinning. Med undantag endast för den preskriptionstid för talan om återvinning som fastställs i detta direktiv bör medlemsstaterna därför kunna behålla eller anta bestämmelser om talan om återvinning som är förmånligare för borgenärskollektivet än bestämmelserna i detta direktiv. Medlemsstaterna bör också kunna föreskriva presumtioner eller krav som minskar bevisbördan till förmån för den part som hävdar att rättshandlingen är ogiltig, möjlig att förklara ogiltig eller icke verkställbar.

(9) För att skydda berättigade förväntningar hos en gäldenärs motpart bör varje ingripande, till följd av en talan om återvinning, i en rättshandlings giltighet eller verkställbarhet stå i proportion till de omständigheter under vilka rättshandlingen fullbordades. Exempel på sådana omständigheter är gäldenärens avsikt, motpartens kännedom eller den tid som har förflutit mellan rättshandlingens fullbordande och inledandet av insolvensförfarandet. Det är därför nödvändigt att skilja mellan olika specifika grunder för talan om återvinning som hänför sig till vanliga och typiska sakförhållanden och som kompletterar de allmänna förutsättningarna för en talan om återvinning. Varje sådant ingripande bör dessutom respektera de grundläggande rättigheter som fastställs i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (*stadgan*).

(10) Talan om återvinning bör täcka rättshandlingar som har fullbordats inom en viss minimiperiod före den dag då en ansökan om inledande av ett insolvensförfarande lämnas in eller, i medlemsstater där insolvensförfaranden kan inledas genom en resolution av medlemmarna i gäldenärens förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorgan, före dagen för en sådan resolution. Möjligheten att väcka en talan om återvinning bör inte vara beroende av den tid som det tar för en domstol att behandla en ansökan om inledande av ett insolvensförfarande eller för att en resolution ska kunna antas, i enlighet med nationell rätt.

(11) Vid en talan om återvinning bör åtskillnad göras mellan rättshandlingar där motpartens fordran var förfallen till betalning och verkställbar samt reglerades eller säkrades korrekt (*kongruent täckning*), och rättshandlingar där företagandet inte helt motsvarade borgenärens fordran (*inkongruent täckning*). Exempel på inkongruent täckning omfattar: betalningar som görs i förtid; reglering av en skuld med ovanliga betalningsmedel; säkerhet som i ett senare skede ställs för en tidigare osäkrad fordran och som inte hade överenskommits i det ursprungliga skuldavtalet; beviljande av en särskild uppsägningsrätt eller andra ändringar som inte föreskrivs i det underliggande kontraktet; en parts avstående från rätten till juridiskt försvar; och invändningar, eller godtagande av tvistiga skulder. Vid kongruent täckning bör förmånsrätt bara kunna åberopas som grund för en talan om återvinning om den borgenär som omfattas av den rättshandling som är ogiltig, möjlig att förklara ogiltig eller icke verkställbar vid tidpunkten för transaktionen kände till att gäldenären var insolvent. När det gäller både kongruent och inkongruent täckning bör termerna ”reglering” av och ”ställande av säkerhet” för motpartens fordran ha en vid tolkning för att omfatta sådana handlingar som skapar en rätt till kvittning eller ger borgenärer en privilegierad ställning.

(12) De regler om talan om återvinning som införs genom detta direktiv bör inte tillämpas på vissa rättshandlingar som utgör kongruent täckning, närmare bestämt rättshandlingar som företas direkt i utbyte mot skälig ersättning till förmån för gäldenärens tillgångar. Sådana rättshandlingar har till syfte att stödja gäldenärens löpande verksamhet. För att sådana rättshandlingar inte ska omfattas av reglerna om talan om återvinning bör de vara avtalsgrundade och förutsätta ett direkt fullgörande av parternas ömsesidiga skyldigheter. Vidare bör den prestation och motprestation som grundas på sådana rättshandlingar vara ekonomiskt likvärdiga, och motprestationen bör gynna gäldenären och inte en tredje part. Rättshandlingar som inte bör omfattas av reglerna om talan om återvinning inbegriper omgående betalning av varor, löner eller tjänstearvoden, betalning i kontanter eller med kort av varor som är nödvändiga för gäldenärens löpande verksamhet, leverans av varor, produkter eller tjänster mot direkt betalning, upprättande av en säkerhetsrätt mot utbetalning av lånet eller under förlängningen av ett lån, om detta är nödvändigt inom ramen för nationella regler för att prestationen och motprestationen ska förbli ekonomiskt likvärdiga, och omgående betalning av offentliga avgifter i utbyte mot ersättning såsom tillträde till offentliga platser eller institutioner. Reglerna om talan om återvinning bör emellertid vara tillämpliga på beviljande av krediter. Det bör vara möjligt att anse att utbetalningen av lön till en arbetstagare hos en gäldenär, i enlighet med nationell rätt, utgör en direkt prestation om lönen utbetalas inom tre månader från det att arbetstagaren utförde tjänsterna.

(13) En gäldenärs betalning av en utestående skuld till en tredje part i ett trepartsförhållande, till exempel när ett dotterbolag betalar moderbolagets skuld till en tredje part, bör inte automatiskt betraktas som en gäldenärs rättshandling utan ersättning eller i utbyte mot uppenbart otillräcklig ersättning. I sådana fall kan gäldenärens betalning vara ömsesidig i förhållande till den tredje partens fullgörande av sin skyldighet gentemot moderbolaget, vilket kan ha gett gäldenären en direkt eller indirekt fördel, och den tredje parten kanske inte hade möjlighet att avvisa gäldenärens betalning.

(14) Det bör inte vara möjligt att åberopa det faktum att den vinst som följer av den rättshandling som är ogiltig, möjlig att förklara ogiltig eller icke verkställbar inte längre finns tillgänglig bland egendom tillhörande den part som gynnades av rättshandlingen (*bortfall av vinst*) om denna part kände till de omständigheter som ligger till grund för talan om återvinning. Eftersom det i detta direktiv fastställs minimiregler för talan om återvinning kan medlemsstaterna dock besluta att inte tillåta att den part som gynnades av rättshandlingen åberopar invändningsgrunden bortfall av vinst, även om den parten inte kände till de omständigheter som ligger till grund för talan om återvinning.

(15) Ny finansiering eller tillfällig finansiering som tillhandahålls i enlighet med nationell rätt som ett led i ett försök till rekonstruktion, inbegripet i samband med ett förebyggande insolvensförfarande enligt avdelning II i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/1023 ([9]), bör skyddas i efterföljande insolvensförfaranden.

(16) Som ett instrument för minimiharmonisering påverkar detta direktiv inte den nationella lagstiftningen om giltigheten av rättshandlingar som är föremål för talan om återvinning. Det ankommer således på medlemsstaterna att besluta huruvida den skadliga rättshandlingen ska betraktas som ogiltig enligt lag eller göras verkningslös eller icke verkställbar eller huruvida sådana rättshandlingar endast kan ogiltigförklaras genom ett domstolsbeslut. I detta direktiv fastställs inte heller villkoren för när en gäldenär ska anses vara oförmögen att betala sina skulder när de förfaller till betalning. Vid tillämpningen av detta direktiv bör därför fastställandet av huruvida en gäldenär är oförmögen att betala sina skulder när de förfaller till betalning, inbegripet huruvida ett sådant fastställande kräver att gäldenären är allmänt oförmögen att betala sina skulder när de förfaller till betalning, göras i enlighet med nationell rätt.

(17) Den huvudsakliga följden av att en rättshandling är ogiltig, möjlig att förklaras ogiltig eller icke verkställbar till följd av en talan om återvinning är att den part som gynnas av den rättshandlingen blir skyldig att återföra den erhållna förmånen till insolvensboet. Begreppet *förmån* bör i detta sammanhang omfatta vederlag, i förekommande fall, och ränta, i enlighet med tillämplig nationell rätt. Förmånen skulle kunna anses ha återförts antingen om den faktiska förmånen i sig återförs eller om det likvärdiga monetära värdet av denna förmån betalas ut, i enlighet med nationell rätt. Det bör vara möjligt att väcka talan om återvinning mot enskilda efterträdare till gäldenären om de vid tidpunkten för förvärvet av de tillgångar som är föremål för talan om återvinning var medvetna om de omständigheter som låg till grund för talan om återvinning.

(18) Parter som är närstående till gäldenären, såsom släktingar, om gäldenären är en fysisk person, eller, om gäldenären är en juridisk enhet, de som har ett bestämmande inflytande över gäldenären, har i regel en fördel när det gäller information om gäldenärens ekonomiska situation. För att förhindra missbruk av en sådan ställning bör ytterligare skyddsåtgärder införas. När det gäller talan om återvinning bör därför, i fall där den andra parten i en rättshandling som är ogiltig, möjlig att förklara ogiltig eller icke verkställbar är närstående till gäldenären, legala presumtioner införas om den partens kännedom om de omständigheter som låg till grund för talan om återvinning. Sådana presumtioner bör kunna motbevisas och bör syfta till omvänd bevisbörda till förmån för insolvensboet. Om den part som har gynnats av en rättshandling som är ogiltig, möjlig att förklara ogiltig eller icke verkställbar sedan dess har överlåtit den erhållna förmånen till en tredje part, bör tidpunkten för fastställande av om dessa parter är närstående vara tidpunkten för överlåtandet.

(19) För att maximera värdet på insolvensboet är det mycket viktigt att förvaltare får bättre medel för att identifiera och spåra tillgångar som tillhör ett insolvensbo samt tillgångar som är föremål för talan om återvinning. Förvaltare kan under fullgörandet av sitt uppdrag få tillgång till information i offentliga dataregister, varav vissa har inrättats inom ramen för unionsrätten och är sammankopplade på europeisk nivå, till exempel systemet för sammankoppling av företagsregister (Bris), som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/1132 ([10]), eller systemet för sammankoppling av insolvensregister (IRI), som inrättades genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/848. Det är emellertid ofta inte tillräckligt att endast ha tillgång till information i offentliga databaser för att identifiera och spåra tillgångar som ingår, eller bör ingå, i ett insolvensbo. Förvaltare ställs framför allt inför praktiska svårigheter när de försöker få tillgång till tillgångsregister i andra medlemsstater än den medlemsstat där de har utnämnts.

([9]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/1023 av den 20 juni 2019 om ramverk för förebyggande rekonstruktion, om skuldavskrivning och näringsförbud och om åtgärder för att göra förfaranden rörande rekonstruktion, insolvens och skuldavskrivning effektivare samt om ändring av direktiv (EU) 2017/1132 (Rekonstruktions- och insolvensdirektiv) (EUT L 172, 26.6.2019, s. 18, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2019/1023/oj).

([10]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/1132 av den 14 juni 2017 om vissa aspekter av bolagsrätt (EUT L 169, 30.6.2017, s. 46, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2017/1132/oj).

(20) Det är därför nödvändigt att fastställa bestämmelser för att säkerställa att förvaltare under fullgörandet av sitt uppdrag i insolvensförfaranden antingen direkt eller indirekt får tillgång till information i databaser som inte är offentliga.

(21) Omedelbar och direkt tillgång till register över bankkonton är ofta en förutsättning för att maximera insolvensbons värde. Regler bör därför fastställas som ger medlemsstaternas utsedda domstolar eller administrativa myndigheter omedelbar och direkt tillgång till information i registren över bankkonton. För att identifiera och spåra tillgångar som tillhör insolvensbon, samt tillgångar som är föremål för talan om återvinning, kan det behövas tillgång inte bara till gäldenärens bankkontouppgifter utan även till tredje parts bankkontouppgifter, om det finns rimliga skäl att anse att de har gynnats av rättshandlingar som är ogiltiga, möjliga att förklara ogiltiga eller icke verkställbara. Om en medlemsstat ger tillgång till bankkontouppgifter genom ett centralt elektroniskt datasöksystem bör den säkerställa att den myndighet som handhar söksystemet rapporterar sökresultaten omedelbart och ofiltrerat till de utsedda domstolarna eller administrativa myndigheterna.

(22) För att respektera rätten till skydd av personuppgifter och rätten till skydd av privatliv bör av medlemsstaterna utsedda domstolar eller administrativa myndigheter beviljas direkt och omedelbar tillgång till register över bankkonton. Förvaltare bör således indirekt kunna få tillgång till information i dessa register över bankkonton, genom att i den medlemsstat där de har utnämnts vända sig till utsedda domstolar eller administrativa myndigheter och begära att de går in i registren och utför sökningar. Medlemsstaterna bör kunna utse samma domstolar eller administrativa myndigheter för att få tillgång till register över bankkonton både nationellt och gränsöverskridande genom det sammankopplingssystem för bankkontoregistren som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2024/1640 ([11]) (Baris). Medlemsstaterna bör också kunna föreskriva att villkoren för tillgång till och sökning i bankkontouppgifter bör verifieras av andra domstolar eller myndigheter än de domstolar eller myndigheter som har utsetts inom ramen för detta direktiv. Tillgång till information bör endast beviljas från fall till fall, när det är relevant för särskilda insolvensförfaranden i syfte att identifiera och spåra tillgångar som tillhör insolvensboet samt tillgångar som är föremål för talan om återvinning. Eftersom det i detta direktiv fastställs minimiregler kan medlemsstaterna dock anta eller behålla regler som ger förvaltare rätt till direkt tillgång till och sökning i de nationella bankkontoregistren och elektroniska datasöksystemen. I fall där förvaltare har direkt tillgång och kan göra direkta sökningar är medlemsstaterna inte skyldiga att utse domstolar eller myndigheter för tillgång till och sökning i sina nationella bankkontoregister eller elektroniska datasöksystem, men är fortfarande skyldiga att utse domstolar eller myndigheter för tillgång till och sökningar via Baris.

(23) I direktiv (EU) 2024/1640 föreskrivs att centraliserade automatiserade mekanismer, såsom centrala register eller centrala elektroniska datasöksystem, ska vara sammankopplade via Baris, som ska utvecklas och drivas av kommissionen. Med tanke på att insolvensärenden med gränsöverskridande implikationer får allt större betydelse och att relevant finansiell information är viktig för att maximera insolvensboets värde i insolvensförfaranden, bör de utsedda domstolarna eller administrativa myndigheterna kunna få tillgång till, och söka i, andra medlemsstaters register över bankkonton direkt via Baris.

(24) Tillgången för de domstolar eller administrativa myndigheter som har utsetts inom ramen för detta direktiv till bankkontouppgifter över gränserna via Baris bygger på det ömsesidiga förtroende mellan medlemsstaterna som härrör från deras respekt för de grundläggande rättigheterna och de principer som erkänns i artikel 6 i fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget) och i stadgan, samt på de grundläggande rättigheter och principer som föreskrivs i internationell rätt och internationella avtal i vilka unionen eller alla medlemsstater är parter, inbegripet den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, och i medlemsstaternas författningar, inom de respektive tillämpningsområdena. Befogenheten att få tillgång till och söka i bankkontouppgifter genom Baris enligt detta direktiv bör utövas i enlighet med unionsrätten och nationell rätt samt nationella rättssäkerhetsgarantier för skydd av personuppgifter.

([11]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2024/1640 av den 31 maj 2024 om de mekanismer som medlemsstaterna ska inrätta för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt eller finansiering av terrorism, om ändring av direktiv (EU) 2019/1937 och om ändring och upphävande av direktiv (EU) 2015/849 (EUT L, 2024/1640, 19.6.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1640/oj).

(25) Personuppgifter som inhämtas av utsedda domstolar eller administrativa myndigheter eller förvaltare enligt detta direktiv bör behandlas endast om det är nödvändigt och proportionellt för att identifiera och spåra tillgångar som tillhör insolvensboet i pågående insolvensförfaranden, i enlighet med tillämpliga dataskyddsregler.

(26) Direktiv (EU) 2024/1640 säkerställer att personer med ett berättigat intresse beviljas tillgång till uppgifter om verkligt huvudmannaskap, i enlighet med dataskyddsreglerna. I syfte att spåra tillgångar i samband med ett pågående insolvensförfarande bör förvaltare i god tid beviljas tillgång till specifika kategorier av uppgifter om verkligt huvudmannaskap som finns i de sammankopplade centrala registren över verkligt huvudmannaskap, till exempel den verkliga huvudmannens namn, födelsemånad och födelseår, bosättningsland och medborgarskap, samt arten och omfattningen av det förmånsintresse som innehas.

(27) För att säkerställa att tillgångar kan spåras effektivt i samband med ett gränsöverskridande insolvensförfarande bör förvaltare snabbt beviljas tillgång till nationella register och databaser, även om dessa register finns i en annan medlemsstat än den där den berörda förvaltaren utnämndes. Tillgång bör beviljas utan medverkan av någon mellanliggande domstol eller myndighet, vilket gör det möjligt för förvaltare att kommunicera direkt med de enheter som driver eller underhåller de berörda nationella registren eller databaserna. Medlemsstaterna bör tillåtas att ge förvaltare rätt att göra direkta sökningar i de dataset som ingår i sådana register eller databaser. Villkoren för tillgång bör inte vara strängare för förvaltare som har utnämnts i en annan medlemsstat än för inhemska förvaltare. Medlemsstaterna bör därför inte tillämpa olika villkor för tillgång enbart på grund av att sökanden är en förvaltare som har utnämnts i en annan medlemsstat. De förfarandemässiga aspekterna när det gäller mottagande och godkännande av ansökningar från förvaltare, såsom förfarandespråk eller kontroll av villkoren för tillgång, bör regleras av rätten i den medlemsstat där registren och databaserna finns.

(28) För att inrätta ett ändamålsenligt och konsekvent system för verkställbarheten av skulder mot gäldenärers tillgångar är det viktigt att förhindra att gäldenärer döljer sina tillgångar, inbegripet genom förvärv av finansiella instrument såsom värdepapper. Skillnaderna mellan de nationella avvecklingssystemen, liksom de olika typerna av och egenskaperna hos finansiella instrument, kan göra det svårt att få tillgång till register och att identifiera den verkliga huvudmannen för ett finansiellt instrument. Oavsett vilken typ av register, databas eller annan informationskälla som en medlemsstat använder är det därför nödvändigt att medlemsstaterna har ett ramverk på plats för att underlätta identifiering och spårning av ägarna till finansiella instrument genom att göra dessa nationella register och databaser tillgängliga på begäran.

(29) I samband med avveckling i insolvensförfaranden bör den nationella insolvenslagstiftningen göra det möjligt att realisera en verksamhets tillgångar genom att verksamheten, eller del därav, säljs som en fortlevande verksamhet. Vid tillämpningen av detta direktiv förstås ”försäljning som en fortlevande verksamhet” som att en verksamhet helt eller delvis överlåts till en förvärvare på ett sådant sätt att den verksamheten, eller en tillräckligt betydande del av den, kan fortsätta som en ekonomiskt produktiv enhet. Detta förstås inte som att tillgångarna i verksamheten säljs var för sig (*avveckling där tillgångarna säljs var för sig*).

(30) Som regel antas ett högre värde kunna återvinnas under en avveckling om en verksamhet, eller del därav, säljs som en fortlevande verksamhet än om tillgångarna säljs var för sig. För att främja försäljningen av en verksamhet som en fortlevande verksamhet bör den nationella insolvenslagstiftningen föreskriva förfaranden enligt vilka en gäldenär som befinner sig i ekonomiskt trångmål med hjälp av, eller under överinseende av, en administratör kan försöka hitta intresserade förvärvare och förbereda prepack-försäljningen av verksamheten som en fortlevande verksamhet (*prepack-förfarande*) innan insolvensförfarandet formellt inleds. Tillgångarna i den verksamhet som är föremål för prepack-förfarandet kan sedan snabbt realiseras kort efter det att insolvensförfarandet formellt har inletts. I detta direktiv bör det fastställas normer för prepack-förfaranden, samtidigt som medlemsstaterna ges möjlighet att anpassa dessa normer till sin befintliga nationella insolvensrätt. För att säkerställa att försäljningsprocessen är rättvis bör administratören vara oberoende av gäldenären och alla parter som är närstående till gäldenären. Medlemsstaterna bör kunna föreskriva ytterligare krav avseende administratörens oberoende i förhållande till andelsinnehavare eller borgenärer. Prepack-förfarandet bör bestå av två faser: en förberedelsefas och en avvecklingsfas.

(31) Förberedelsefasen bör syfta till att finna en lämplig köpare för gäldenärens verksamhet, eller del därav, och bör vara konfidentiell åtminstone när det gäller att hitta en lämplig köpare. Avvecklingsfasen bör syfta till att godkänna och verkställa försäljningen av gäldenärens verksamhet, eller en del därav, och fördela intäkterna till borgenärerna, i enlighet med nationell rätt. Avvecklingsfasen bör inledas med ett beslut av ett rättsligt organ, eller något annat behörigt organ, om att formellt inleda ett insolvensförfarande enligt nationell rätt, vilket ofta leder till avveckling av gäldenären. Gäldenären bör inte hindras från att fortsätta sin verksamhet med den återstående delen av sin verksamhet efter avslutandet av avvecklingsfasen. Avvecklingsfasen bör genomföras genom ett annat insolvensförfarande än förfaranden för förebyggande rekonstruktion. I medlemsstater där förordning (EU) 2015/848 är tillämplig bör avvecklingsfasen genomföras genom de insolvensförfaranden som ingår i bilaga A till den förordningen, med undantag för förfaranden för förebyggande rekonstruktion.

(32) Prepack-förfaranden påverkar inte arbetstagares rättigheter enligt unionsrätten och nationell rätt, inbegripet arbetstagarrepresentanternas medverkan. Prepack-förfaranden bör regleras av lagar och andra författningar och förstås som förfaranden under vilka överlåtelsen av hela eller delar av en verksamhet förbereds med hjälp av en administratör under överinseende av domstolen eller den behöriga myndigheten, innan ett formellt insolvensförfarande inleds i syfte att avveckla gäldenärens tillgångar. Även om prepack-förfarandet i första hand syftar till att möjliggöra en avveckling av gäldenärens tillgångar genom att verksamheten, eller del därav, säljs som en fortlevande verksamhet inom ramen för ett insolvensförfarande för att i största möjliga utsträckning tillgodose samtliga borgenärers fordringar, kan det även bidra till att arbetstillfällen bevaras.

(33) Detta direktiv påverkar inte tillämpningen av direktiv 2001/23/EG. Mot bakgrund av domstolens rättspraxis, närmare bestämt domen av den 28 april 2022 i mål C-237/20, Federatie Nederlandse Vakbeweging ([12]), omfattas avvecklingsfasen av undantaget i artikel 5.1 i direktiv 2001/23/EG, när prepack-förfarandet i första hand syftar till att i största möjliga utsträckning tillgodose borgenärernas fordringar samtidigt som man i högsta möjliga grad bevarar arbetstillfällen.

(34) Införandet av prepack-förfaranden enligt detta direktiv bör inte på något sätt leda till begränsningar av förvaltarnas befogenheter eller av möjligheten att i insolvensförfaranden enligt nationell rätt sälja verksamheten som en fortlevande verksamhet.

(35) Bestämmelserna i detta direktiv om prepack-förfaranden ersätter inte nationella materiella regler, särskilt inte vad gäller rangordningen av borgenärers fordringar, fördelningen av intäkter, arten, omfattningen och formen av borgenärers deltagande eller ersättning till förvaltaren. Om en domstol eller behörig myndighet inte godkänner försäljningen av en verksamhet, eller en del av den, enligt administratörens förslag, bör insolvensförfarandet fortsätta i enlighet med tillämplig nationell insolvensrätt. Inledandet av avvecklingsfasen omfattas av krav enligt nationell rätt för att inleda ett insolvensförfarande, såsom förekomsten av en grund för att inleda ett sådant förfarande.

(36) Det prepack-förfarande som föreskrivs enligt detta direktiv bör tillämpas på gäldenärer som är juridiska personer. Medlemsstaterna bör tillåtas att utvidga tillämpningen av prepack-förfarandet till att omfatta fysiska personer som är entreprenörer.

(37) Gäldenärer bör kunna omfattas av ett tillfälligt avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder. Avbrytandet bör vara tillgängligt antingen under förberedelsefasen eller i samband med en annan typ av insolvensförfarande där gäldenären helt, eller åtminstone delvis, behåller kontrollen över sina tillgångar och den dagliga driften av verksamheten och där försäljningen av gäldenärens verksamhet, eller del därav, som en fortlevande verksamhet kan fullföljas och avslutas. Om avbrytandet görs tillgängligt under förberedelsefasen bör det vara tillgängligt på de villkor som anges i artiklarna 6 och 7 i direktiv (EU) 2019/1023 och i den nationella lagstiftning som införlivar det direktivet.

([12]) Domstolens dom av den 28 april 2022, *Federatie Nederlandse Vakbeweging*, C-237/20, ECLI:EU:C:2022:321.

(38) Prepack-förfarandet bör säkerställa att det bästa bud som mottagits under förberedelsefasen antingen lämnas in till domstolen eller den behöriga myndigheten för beviljande, eller till borgenärerna för godkännande. Administratören bör bedöma och ange huruvida en avveckling där tillgångarna säljs var för sig skulle återvinna ett större värde för borgenärerna än det marknadspris som fås genom en försäljning av verksamheten, eller del därav, som en fortlevande verksamhet. Värdet av en fortlevande verksamhet kan rimligen förväntas vara högre än värdet vid en avveckling där dess tillgångar säljs var för sig, eftersom det utgår från antagandet att verksamheten kommer att fortsätta med ett minimum av störningar, fortsätta att ha borgenärers, aktieägares och kunders förtroende samt fortsätta att generera intäkter. Ingen orimlig börda bör läggas på administratören eller på försäljningsprocessen, och i synnerhet bör en fullständig värdering inte krävas under processens förberedelsefas, såvida inte den presumtiva köparen är en part som är närstående till gäldenären. Det bör vara möjligt för medlemsstaterna att kräva att administratören tar hänsyn till andra faktorer än pris, inbegripet allmänintresset eller verksamhetens bärkraft. Ett krav på en mer ingående granskning bör emellertid gälla om det bud som ses som det bästa budet läggs fram av en part som är närstående till gäldenären. Det bör vara möjligt för medlemsstaterna att kräva att administratören motiverar sin slutsats att det bud som identifierats som det bästa budet inte försätter borgenärerna i en sämre situation än till följd av en alternativ mekanism för att hantera gäldenärens insolvens. Administratören bör dokumentera förberedelserna av försäljningsprocessen, i syfte att skapa en lämplig grund för beviljande eller godkännande av det bästa budet.

(39) Förberedelsefasen bör vara tidsbegränsad. Medlemsstaterna bör föreskriva en maximal varaktighet som kan vara kortare än längden på det avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder som föreskrivs i direktiv (EU) 2019/1023. Om det under förberedelsefasen blir uppenbart att målen för prepack-förfarandet inte kan uppnås bör medlemsstaterna kunna föreskriva att prepack-förfarandet kan avslutas. Sådana situationer kan uppstå om gäldenären underlåter att samarbeta med administratören eller att iaktta tillbörlig aktsamhet under förberedelsefasen. En annan sådan situation är om det inte finns några rimliga utsikter att sälja verksamheten som en fortlevande verksamhet, till exempel om gäldenärens räkenskaper och affärshandlingar är ofullständiga eller så bristfälliga att det är omöjligt att fastställa dess affärsmässiga och ekonomiska situation. I fall där nationell rätt föreskriver att försäljningsprocessen under förberedelsefasen ska vara konkurrensutsatt, transparent och rättvis och uppfylla marknadsnormer, kan dessutom gäldenärens handlingar som inte uppfyller dessa krav betraktas som underlåtenhet att iaktta tillbörlig aktsamhet. Det bör dock vara möjligt för medlemsstaterna att föreskriva att det är möjligt för domstolen eller den behöriga myndigheten, även om gäldenären underlåter att samarbeta med administratören eller att iaktta tillbörlig aktsamhet, om det ligger i borgenärernas allmänna intresse att fortsätta förberedelsefasen, att begränsa gäldenärens rätt att förvalta sin verksamhet i enlighet med tillämplig insolvensrätt, i syfte att slutföra prepack-förfarandet.

(40) För att säkerställa att en verksamhet säljs till bästa pris genom prepack-förfarandet bör medlemsstaterna säkerställa att försäljningsprocessen under förberedelsefasen genomförs med höga krav på konkurrens, transparens och rättvisa. Alternativt bör medlemsstaterna kunna föreskriva att en offentlig auktion ska genomföras för att välja det bästa budet efter det att avvecklingsfasen har inletts eller efter presentationen av den rekommenderade bästa budgivaren, eller att det bud som rekommenderas av administratören godkänns av borgenärerna. Det är upp till medlemsstaterna att besluta huruvida borgenärernas godkännande ska ges av borgenärssammanträdet eller av borgenärskommittén.

(41) Medlemsstaterna är inte förhindrade att föreskriva att en domstol eller en behörig myndighet som har fastställt att försäljningsprocessen inte är konkurrensutsatt, transparent och rättvis och inte uppfyller marknadsnormer kan besluta att genomföra en offentlig auktion under avvecklingsfasen eller en avveckling där gäldenärens tillgångar säljs var för sig i ett insolvensförfarande som inletts inom ramen för prepack-förfarandet.

(42) Det är nödvändigt att alla borgenärer som har fordringar mot den insolventa gäldenären har rätt att delta i avvecklingsfasen av prepack-förfarandet. Det bör vara möjligt att på ett korrekt sätt registrera, granska och reglera sådana fordringar i enlighet med det tillämpliga ramverket för insolvens.

(43) I insolvenssystem som bygger på principen om borgenärers självständighet bör medlemsstaterna kunna föreskriva att det är borgenärssammanträdet eller borgenärskommittén som ska godkänna försäljningen av gäldenärens verksamhet eller del därav, i enlighet med nationell rätt.

(44) Om en medlemsstat väljer att ställa höga krav under förberedelsefasen bör administratören, eller, om och i den utsträckning medlemsstaterna så beslutar, den gäldenär som fortfarande råder över sina tillgångar, ansvara för att säkerställa att försäljningsprocessen är konkurrensutsatt, transparent och rättvis och uppfyller marknadsnormer. För att uppfylla marknadsnormer bör försäljningsprocessen överensstämma med standardregler och praxis för fusioner och förvärv i den berörda medlemsstaten, potentiellt intresserade parter bör bjudas in att delta i försäljningsprocessen, samma information bör ges till potentiella köpare, för att göra det möjligt för dem att genomföra en företagsbesiktning (*due diligence*), och bud från intresserade parter bör tas emot genom en strukturerad process.

(45) Om en offentlig auktion genomförs före eller efter det att avvecklingsfasen har inletts bör det bud som administratören väljer under förberedelsefasen användas som utgångsbud (*stalking horse bid*) för auktionen. Under förberedelsefasen bör gäldenären kunna erbjuda incitament till den part som står bakom detta utgångsbud genom att i synnerhet samtycka till kostnadsersättning eller kompensation om affären ställs in (*break-up fees*) om ett bättre bud antas under den offentliga auktionen. Medlemsstaterna bör emellertid säkerställa att sådana incitament är proportionerliga och inte avskräcker andra potentiellt intresserade budgivare från att delta i auktionen.

(46) Administratören bör skriftligen dokumentera och rapportera om varje steg i försäljningsprocessen. Dessa dokument och rapporter bör göras tillgängliga i digitalt format och utan onödigt dröjsmål. Medlemsstaterna bör säkerställa att administratören omfattas av samma krav på tystnadsplikt som en förvaltare.

(47) För att undvika att en verksamhets värde minskar enbart på grund av att den är föremål för ett insolvensförfarande är det viktigt att säkerställa att operativa motparter, såsom den berörda gäldenärens leverantörer eller kunder, övertas av förvärvaren och inte påverkas av prepack-förfarandet. Inledandet av ett insolvensförfarande bör därför inte leda till att kontrakt enligt vilka parterna fortfarande har vissa skyldigheter att fullgöra och vilka är nödvändiga för att den verksamheten ska kunna fortgå sägs upp i förtid. Detta skulle på ett orättmätigt sätt äventyra värdet på den verksamhet, eller del därav, som ska säljas genom prepack-förfarandet. Det bör därför säkerställas att sådana kontrakt överlåts till den som förvärvar gäldenärens verksamhet, eller del därav, även utan att gäldenärens motpart i överlåtelsen ger sitt samtycke till överlåtelsen. Det kan emellertid finnas situationer där överföring av vissa skyldigheter inom ramen för sådana kontrakt inte rimligen kan förväntas, till exempel om förvärvaren är en konkurrent till motparten i kontraktet. Medlemsstaterna bör därför kunna föreskriva att samtycke från gäldenärens motpart eller motparter krävs för överlåtelse av kontraktuella skyldigheter, beroende på kontraktstyp, parternas art och den berörda verksamhetens intressen. Medlemsstaterna bör kunna kräva licenstagarens samtycke till att säga upp kontrakt som rör licenser för immateriell och industriell äganderätt, för vilka gäldenären är licensgivare, eftersom skyddet av dessa rättigheter i händelse av att licensgivaren blir insolvent uppmuntrar till investeringar i utvecklingen av sådana rättigheter.

(48) Bestämmelserna i detta direktiv om automatisk överlåtelse av kontrakt till förvärvaren påverkar inte motpartens rätt att säga upp kontraktet i enlighet med dess villkor, eller motpartens rätt att vidta åtgärder enligt tillämplig avtalsrätt som syftar till att genomdriva gäldenärens fullgörande av kontraktet i händelse av uteblivet fullgörande eller bristande fullgörande, såsom motpartens rätt att kräva pant, säkerhetsrätt eller retentionsrätt avseende fullgörande före eller efter överlåtelsen.

(49) Medlemsstaterna bör också kunna införa en ytterligare skyddsåtgärd för att skydda motpartens legitima intressen genom att ge motparten rätt att säga upp kontraktet med minst tre månaders uppsägningstid om motparten skulle lida otillbörlig skada av en skyldighet att fortsätta att fullgöra kontraktet fram till det tidigaste datum då den annars skulle kunna säga upp kontraktet enligt nationell rätt. Detta direktiv påverkar inte tillämpningen av bevisbördereglerna avseende otillbörlig skada enligt nationell rätt.

(50) För att göra överlåtelse av tillgångar mer attraktiva för potentiella köpare och därigenom uppnå högre priser vid försäljning av verksamheter som en fortlevande verksamhet bör medlemsstaterna säkerställa att köparna förvärvar verksamheter fria från skulder och förpliktelser. Borgenärernas fordringar bör därför tillgodoses genom intäkterna från försäljningen och inte göras gällande direkt mot köparen av ett företag. Skyldigheter som följer av kontrakt med återstående skyldigheter eller av anställningsförhållanden, exempelvis skyldigheter rörande tjänstepensionsrätter, som överlåts till förvärvaren kvarstår dock hos förvärvaren. Dessutom bör medlemsstaterna kunna införa eller upprätthålla regler som föreskriver att gäldenärens beteende ska beaktas vid bedömningen av förvärvarens skadeståndsansvar, om detta beteende kan tillskrivas förvärvaren enligt tillämplig insolvensrätt. Sådana regler kan tillämpas på skador som omfattas av miljölagstiftningen eller skador som har samband med ägande av eller kontroll över vissa tillgångar.

(51) Frisläppande av säkerhetsrätter eller andra inteckningar som är knutna till tillgångar som tillhör gäldenärens verksamhet bör regleras av nationell rätt. Om rätten i en medlemsstat kräver uttryckligt samtycke från innehavaren av en säkerhetsrätt för att den säkerhetsrätten ska frisläppas bör den medlemsstaten kunna föreskriva ett undantag från detta krav, utom om innehavaren motsätter sig frisläppandet.

(52) Det bästa budet bör inte uteslutas under förberedelsefasen enbart på grund av att det läggs av en part som är närstående till gäldenären. Parter som är närstående till gäldenären bör därför tillåtas lägga ett bud och, om budet är framgångsrikt, kunna förvärva verksamheten fri från skulder och förpliktelser. Möjligheten för närstående parter att lägga bud bör dock omfattas av en skärpt kontroll under budgivningsprocessen. Att ge andra budgivare lika möjligheter, särskilt när det gäller tillgång till information och säkerställande av informationssymmetri, underlättar ett snabbt och effektivt prepack-förfarande och gör det möjligt för andra budgivare att utarbeta sina bud.

(53) Om ett bud som lagts av en part som är närstående till gäldenären anses vara det bästa budet bör medlemsstaterna kunna införa ytterligare skyddsåtgärder för godkännande och genomförande av försäljningen av gäldenärens verksamhet, eller del därav. Sådana skyddsåtgärder kan omfatta en skyldighet för förvärvaren att säkerställa driftskontinuitet under en minimiperiod eller upprätthållande av anställningsavtal.

(54) En möjlighet att tillämpa förköpsrätt under försäljningsprocessen skulle snedvrida konkurrensen i prepack-förfarandet. Potentiella budgivare skulle kunna avstå från att lägga bud om rättighetsinnehavarna har möjlighet att efter eget gottfinnande avvisa dessa bud, oavsett den tid och de resurser som har lagts ned eller oavsett de berörda budens ekonomiska värde. För att säkerställa att de vinnande buden speglar det bästa priset på marknaden bör budgivare inte ges förköpsrätt och sådan rätt heller inte tillämpas under avvecklingsfasen. Innehavare av förköpsrätt som beviljades innan prepack-förfarandet inleddes bör i stället för att åberopa denna förköpsrätt bjudas in att delta i budgivningen. Medlemsstaterna bör emellertid kunna genomdriva lagstadgad förköpsrätt som inte påverkas av gäldenärens insolvens.

(55) Medlemsstaterna bör låta borgenärer med säkerhetsrätt delta i budgivningsprocessen inom ramen för prepack-förfarandet genom att lägga bud som motsvarar värdet på deras säkrade fordringar som ersättning för att köpa de tillgångar i vilka de innehar en säkerhetsrätt (*kreditbud*). Kreditbud bör emellertid inte användas på ett sådant sätt att borgenärer med säkerhetsrätt får en otillbörlig fördel i budgivningsprocessen, till exempel om värdet på deras säkrade fordran på en gäldenärs tillgångar överstiger marknadsvärdet på gäldenärens verksamhet. En borgenär med säkerhetsrätt bör därför inte kunna lägga bud på hela beloppet för sin fordran på gäldenärens verksamhet om verksamheten är värd mindre än det beloppet eftersom detta skulle kunna avskräcka potentiella konkurrenter från att delta i budgivningsprocessen. Därför bör detta direktiv begränsa det högsta bud som en borgenär kan lägga i fall där det finns fordringar med otillräcklig säkerhet. I sådana fall bör en borgenär med säkerhetsrätt endast tillåtas att lägga bud på ett belopp som ska kvittas mot anskaffningspriset, utan att verksamhetens marknadsvärde överskrids. Begränsningen av en borgenärs möjlighet att lägga bud som motsvarar hela värdet av en säkrad fordran innebär inte att denna fordran förlorar sin säkerhetsrätt avseende den del av fordran som inte kan användas i budgivningsprocessen.

(56) Detta direktiv påverkar inte tillämpningen av unionens konkurrensrätt, särskilt rådets förordning (EG) nr 139/2004 ([13]), och hindrar inte medlemsstaterna från att tillämpa nationella system för koncentrationskontroll. Administratören bör i valet av bästa bud få ta hänsyn till regleringsrisker som de bud som måste godkännas av konkurrensmyndigheter medför och bör kunna rådfråga dessa myndigheter om detta är tillåtet enligt tillämpliga regler. Konkurrensmyndighetens utlämnande av information bör inte strida mot nationella regler om skydd av företagshemligheter. Det bör förbli budgivarnas ansvar att tillhandahålla all information som behövs för att bedöma dessa risker och att utan onödigt dröjsmål samarbeta med behöriga konkurrensmyndigheter för att minska dessa risker. För att öka sannolikheten för ett framgångsrikt prepack-förfarande bör administratören eller gäldenären, om ett bud medför sådana risker, vara skyldig att fullgöra sitt uppdrag på ett sätt som främjar att alternativa bud läggs.

(57) Företagsledare har uppsikt över företags verksamhet och är de som är bäst insatta i deras ekonomiska situation. Företagsledare är därför bland de första att inse om ett företag är insolvent. Om företagsledare lämnar in en sen ansökan om insolvens kan det leda till lägre återvinningsvärden för borgenärerna. Medlemsstaterna bör därför införa en skyldighet för företagsledare att lämna in en ansökan om inledande av ett insolvensförfarande inom en angiven tidsfrist. Inom ramen för denna skyldighet bör medlemsstaterna tillåtas att definiera insolvens annorlunda än den händelse som utlöste inledandet av ett insolvensförfarande. Om en medlemsstat har mer än ett tröskelvärde för insolvens ankommer det på den medlemsstaten att avgöra vilket av dessa tröskelvärden som utlöser skyldigheten att lämna in en ansökan om inledande av ett insolvensförfarande. Vid tillämpningen av detta direktiv bör medlemsstaterna också ange vilka personer som ska omfattas av företagsledares skyldigheter, med beaktande av de olika ansvarsområden som vissa personer eller organ kan ha när det gäller beslut som rör förvaltningen av företagen.

(58) En ansökan om inledande av ett insolvensförfarande bör lämnas in inom en angiven tidsfrist. Medlemsstaterna bör säkerställa att den tidsfristen inte är längre än tre månader från och med den tidpunkt då företagsledarna får kännedom om, eller rimligen kan förväntas ha fått kännedom om, att företaget är insolvent. Om företaget återigen blir solvent före utgången av den tidsfristen, men därefter blir insolvent på nytt, bör medlemsstaterna kunna föreskriva att en ny tidsfrist löper från och med den tidpunkten.

(59) När ett företag blir insolvent kan skyddet av borgenärskollektivet uppnås på olika vis. Medlemsstaterna bör därför kunna föreskriva att företagsledarnas skyldighet att lämna in en ansökan om inledande av ett insolvensförfarande kan fullgöras genom att allmänheten informeras om företagets insolvens genom ett meddelande i ett offentligt register i syfte att säkerställa att borgenärerna kan ansöka om ett insolvensförfarande. Dessutom bör medlemsstaterna kunna upphäva företagsledarnas skyldighet att lämna in en ansökan om inledande av ett insolvensförfarande om företagsledarna vidtar åtgärder för att skydda intressena hos borgenärskollektivet, och dessa åtgärder säkerställer en nivå av skydd för borgenärskollektivet som motsvarar den som säkerställs genom att en ansökan om inledande av ett insolvensförfarande lämnas in. Sådana åtgärder kan till exempel inkludera åtgärder som vidtas av företagets ägare för att återställa företagets solvens.

(60) För att säkerställa att företagsledare inte i strid med borgenärernas intresse skjuter upp ansökan om inledande av ett insolvensförfarande, trots att det föreligger tecken på insolvens, bör medlemsstaterna fastställa bestämmelser som gör företagsledare civilrättsligt ansvariga om de underlåter att lämna in en sådan ansökan. I sådana fall bör företagsledare ersätta borgenärerna för eventuella skador som uppstår till följd av att företagets återvinningsvärde försämrats jämfört med om en ansökan skulle ha lämnats in i tid. I den mån detta direktiv inte föreskriver särskilda regler bör alla andra aspekter av civilrättsligt ansvar, såsom beräkning av skadestånd eller bevisbördan, styras av nationell rätt. Medlemsstaterna bör även kunna anta eller behålla nationella regler om företagsledares civilrättsliga ansvar när det gäller ansökan om insolvens som är strängare än de som fastställs genom detta direktiv.

([13]) Rådets förordning (EG) nr 139/2004 av den 20 januari 2004 om kontroll av företagskoncentrationer (”EG:s koncentrationsförordning”) (EUT L 24, 29.1.2004, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2004/139/oj).

(61) Om medlemsstaterna tillåter företagsledare att vidta andra åtgärder för att skydda borgenärskollektivets intressen än att fullgöra skyldigheten att lämna in en ansökan om inledande av ett insolvensförfarande, bör de också fastställa bestämmelser som säkerställer att företagsledarna är ansvariga för eventuella skador som åsamkas borgenärerna till följd av eventuella försämringar av företagets återvinningsvärde jämfört med om en ansökan om inledande av ett insolvensförfarande skulle ha lämnats in. I sådana fall bör borgenärerna försättas i samma ställning som de skulle ha haft om ansökan om inledande av ett insolvensförfarande skulle ha lämnats in av företagsledarna inom den tidsfrist som fastställts av medlemsstaterna. Det bör vara möjligt för medlemsstaterna att föreskriva att företagsledarna ska befrias från det ansvaret, om och i den utsträckning som dessa företagsledare kan påvisa, på grundval av objektiva omständigheter och information som kunde fastställas vid tidpunkten då de berörda åtgärderna vidtogs, att sådana åtgärder rimligen kunde förväntas säkerställa ett likvärdigt eller bättre resultat för borgenärerna än det resultat som hade följt av inlämnandet av en ansökan om inledande av ett insolvensförfarande. I sådana situationer ska den nationella rätten om fullgörande av bevisbörda gälla.

(62) För att främja ett effektivt och inkluderande ramverk för insolvens som stöder entreprenörskap och ekonomisk förnyelse bör medlemsstaterna kunna behålla eller införa förenklade avvecklingsförfaranden för mikroföretag.

(63) Om en entreprenör helt eller delvis äger ett företag och är personligen ansvarig för företagets samtliga skulder bör det faktum att företagets tillgångar inte räcker till för att täcka kostnaderna för insolvensförfarandet inte hindra entreprenören från att erhålla skuldavskrivning i enlighet med direktiv (EU) 2019/1023 och därmed få en andra chans. Även om medlemsstaterna inte är skyldiga att införa ett nytt förfarande för skuldavskrivning bör de säkerställa tillgång till skuldavskrivningsförfaranden för entreprenörer som är fysiska personer, och inte för företag. Detta direktiv gäller insolventa entreprenörer som är ansvariga för ett företags samtliga skulder och bör inte gälla personer som endast har delat ansvar för ett företags skulder, såsom en borgensman för företagets banklån och andra typer av borgensförbindelser mot en av företagets borgenärer. Detta direktiv gäller endast nekande av skuldavskrivning på grund av att insolvensförfarandet inte kan inledas mot företaget eftersom företagets tillgångar inte räcker till för att täcka kostnaderna för ett sådant insolvensförfarande. Detta direktiv reglerar inte andra grunder för nekande av skuldavskrivning, såsom de som föreskrivs i direktiv (EU) 2019/1023. När en person uppfyller villkoren för skuldavskrivning kan dagen för beslutet att neka inledande av eller att inte inleda ett insolvensförfarande mot företaget tillämpas i stället för den dag som avses i artikel 21.1 b i direktiv (EU) 2019/1023.

(64) Det är viktigt att säkerställa att borgenärerna är tillräckligt involverade i ett insolvensförfarande, så att deras intressen i tillräcklig utsträckning kan beaktas. Borgenärskommittéerna skapar bättre möjligheter för borgenärer att delta i ett insolvensförfarande, särskilt om de annars på grund av begränsade resurser, fordringarnas ekonomiska signifikans eller geografiskt avstånd skulle hindras från att delta på egen hand. Borgenärskommittéer kan hjälpa gränsöverskridande borgenärer att hävda sina rättigheter på ett bättre sätt och säkerställa att de behandlas rättvist. Medlemsstaterna bör tillåta att en borgenärskommitté inrättas så snart ett insolvensförfarande har inletts. Medlemsstaterna bör också kunna föreskriva att en borgenärskommitté inrättas innan ett insolvensförfarande inleds. Medlemsstaterna är inte förhindrade att utvidga tillämpningen av bestämmelserna om inrättande av borgenärskommittéer till att omfatta förfaranden för förebyggande rekonstruktion. En borgenärskommitté bör inrättas i fall där det vid ett borgenärssammanträde har fattats beslut om det eller begärts det eller, om det i nationell rätt inte föreskrivs att det ska hållas ett borgenärssammanträde, i fall där borgenärerna begär det i enlighet med nationell rätt. Det bör vara möjligt för medlemsstaterna att besluta att domstolarna eller de behöriga myndigheterna eller förvaltarna kan inrätta en borgenärskommitté på eget initiativ eller på begäran av en eller flera borgenärer, förvaltaren eller gäldenären.

(65) Bördan för att inrätta och driva borgenärskommittén bör stå i proportion till dess fördelar. Därför bör medlemsstaterna ha möjlighet att föreskriva att det inte ska inrättas någon borgenärskommitté om bördan för att inrätta och driva den skulle vara högre än den ekonomiska betydelsen av de beslut som den kan fatta. Detta kan vara fallet om borgenärerna är för få, om en stor majoritet av borgenärerna har en liten andel av fordringarna mot gäldenären, om eventuella förseningar som orsakas av att en borgenärskommitté inrättas skulle leda till att gäldenärens ekonomiska situation försämras, eller om det värde som förväntas kunna återvinnas från insolvensboet är lägre än kostnaden för att inrätta och driva borgenärskommittén. Sådana situationer inträffar särskilt när det gäller insolvensförfaranden som rör gäldenärer som är entreprenörer eller små företag och i skuldavskrivningsförfaranden. Medlemsstaterna bör ha möjlighet att föreskriva att en borgenärskommitté ska inrättas endast för stora företag i den mening som avses i artikel 3.4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/34/EU ([14]). När det gäller mindre företag är det möjligt att nationell rätt redan på andra sätt föreskriver att borgenärernas intressen ska skyddas på ett adekvat sätt genom insolvensförfarandet.

(66) Bestämmelserna i detta direktiv om inrättande av borgenärskommittéer bör tillämpas på gäldenärer som är juridiska personer. Medlemsstaterna bör tillåtas att utvidga tillämpningen av dessa bestämmelser till att omfatta fysiska personer som är entreprenörer.

(67) Medlemsstaterna bör fastställa borgenärskommittéernas funktioner och krav, skyldigheter och förfaranden för utnämning av deras medlemmar. För att undvika onödiga förseningar vid inrättandet av borgenärskommittén bör kommitténs medlemmar utnämnas skyndsamt, i syfte att säkerställa insolvensförfarandets effektivitet. Medlemsstaterna bör säkerställa att borgenärerna är rättvist representerade i borgenärskommittéerna och att gränsöverskridande borgenärer med hemvist i en annan medlemsstat än den där insolvensförfarandet inleds inte förhindras från att delta i borgenärskommittéerna. När arbetstagare ingår bland borgenärerna bör dessa arbetstagare eller deras representanter ha rätt att utnämnas till borgenärskommittéerna, såvida det inte finns någon annan, minst likvärdig, mekanism genom vilken arbetstagarnas intressen i insolvensförfarandet kan tillvaratas. Detta kan vara fallet om arbetstagarnas intressen i kollektiva förfaranden beaktas genom obligatoriska samråd med deras representanter om förfarandets inriktning eller före viktiga beslut, såsom försäljningen av tillgångar eller överlåtelse av verksamheten. Arbetstagare vars lönefordringar till fullo betalas av en garantiinstitution är inte borgenärer.

(68) Det är särskilt viktigt för borgenärer utan säkerhetsrätt, inbegripet borgenärer med små fordringar, att borgenärerna är rättvist representerade i borgenärskommittéerna. Medlemsstaterna bör kunna föreskriva att även andra personer eller enheter än borgenärer, såsom arbetstagarrepresentanter, offentliga organ eller garantiinstitutioner, har rätt att utnämnas till borgenärskommittéerna.

(69) Borgenärskommittéerna bör vara involverade i insolvensförfaranden och säkerställa att de genomförs på ett sätt som skyddar borgenärernas intressen, inbegripet genom att följa och regelbundet underrättas om förvaltarens verksamhet, utan krav på att förvaltaren underställs kommittén. Borgenärskommittéerna kan bara fullgöra sitt uppdrag att övervaka att insolvensförfarandena präglas av rättvisa och integritet om de och deras medlemmar är oberoende i förhållande till förvaltarna och bara är ansvariga inför borgenärerna. Borgenärskommittéernas medlemmar bör agera i god tro när de utför kommitténs funktioner. Borgenärer, borgenärskommittéernas medlemmar och alla fackmän som är anställda av borgenärskommittéerna bör bevara konfidentialiteten för alla konfidentiella uppgifter som erhålls i samband med kommitténs verksamhet.

([14]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/34/EU av den 26 juni 2013 om årsbokslut, koncernredovisning och rapporter i vissa typer av företag, om ändring av Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/43/EG och om upphävande av rådets direktiv 78/660/EEG och 83/349/EEG (EUT L 182, 29.6.2013, s. 19, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2013/34/oj).

(70) Samtidigt som borgenärskommittén bör vara tillräckligt stor för att säkerställa en mångfald av åsikter och intressen hos borgenärerna bör den också vara relativt begränsad i storlek för att kunna fullgöra sina uppgifter effektivt och utan onödigt dröjsmål. Medlemsstaterna bör ange när och hur en borgenärskommittés sammansättning behöver ändras, till exempel om företrädarna inte längre kan agera, inbegripet i borgenärernas intresse, eller om de vill lämna sitt uppdrag. Medlemsstaterna bör även ange villkoren för entledigande av medlemmar som gjort sig skyldiga till ett allvarligt åsidosättande med avseende på deras skyldighet att agera i borgenärskollektivets intresse. Ett sådant åsidosättande kan inbegripa situationer med intressekonflikter.

(71) Borgenärskommittéernas arbetsordning bör vara transparent och ändamålsenlig. Medlemsstaterna bör därför fastställa krav avseende borgenärskommittéernas arbetsordning, som anger deras omröstningsförfarande, inbegripet rätt att rösta och beslutsförhet, registrering av de beslut som fattas samt hur det säkerställs att borgenärskommittéernas arbete är opartiskt och konfidentiellt. Medlemsstaterna bör säkerställa att borgenärskommittéerna kan specificera arbetsordningen ytterligare genom protokoll.

(72) Borgenärer bör kunna delta och rösta elektroniskt eller delegera sin rösträtt till en vederbörligen bemyndigad tredje part. Möjligheten att delegera skulle vara särskilt betydelsefull för borgenärer med hemvist i andra medlemsstater än den medlemsstat där insolvensförfarandet inleds.

(73) Borgenärskommittéerna bör ges tillräckliga rättigheter för att kunna utföra sina funktioner på ett effektivt och ändamålsenligt sätt. Medlemsstaterna bör säkerställa att borgenärskommittéerna agerar på ett transparent sätt och vid behov kan interagera med förvaltare, domstolar, de gäldenärer som fortfarande råder över sina tillgångar och de borgenärer som de företräder för att göra det möjligt för borgenärskommittéerna att bilda sig en uppfattning och kommunicera denna i frågor av direkt intresse och relevans för borgenärerna, samt att denna uppfattning vederbörligen beaktas i förfarandena. Medlemsstaterna bör föreskriva en rätt för borgenärskommittéerna att begära information från förvaltare och, i tillämpliga fall, gäldenärer som fortfarande råder över sina tillgångar. Medlemsstaterna bör föreskriva en rätt för borgenärskommittéerna att höras om viktiga beslut. Medlemsstaterna bör kunna tillåta att beslut delegeras till borgenärskommittén vid ett borgenärssammanträde. Medlemsstaterna bör också kunna föreskriva att borgenärskommittéerna har rätt att utse en sekreterare och begära extern rådgivning i frågor där de borgenärer som de företräder har ett intresse.

(74) Eftersom borgenärskommittéernas verksamhet ger upphov till kostnader bör medlemsstaterna fastställa tydliga regler för vem som ska bära dessa kostnader. Medlemsstaterna bör även införa skyddsåtgärder för att förhindra att borgenärskommittéernas kostnader i oproportionerlig grad minskar insolvensbons återvinningsvärde.

(75) För att uppmuntra borgenärer att bli medlemmar i borgenärskommittéerna bör medlemsstaterna begränsa deras civilrättsliga ansvar vid utövandet av funktionerna i enlighet med detta direktiv. Det bör dock vara möjligt att entlediga medlemmar i borgenärskommittén, som avsiktligt eller genom grov vårdslöshet har åsidosatt sitt uppdrag, och hålla dem ansvariga för detta agerande. I dessa fall bör medlemsstaterna föreskriva att dessa medlemmar hålls individuellt ansvariga för den skada som orsakats av deras misskötsamhet. Medlemsstaterna bör kunna avstå från att tillämpa en sådan begränsning av det civilrättsliga ansvaret om kostnaderna för en försäkring som täcker det personliga ansvaret för borgenärskommitténs medlemmar bärs av insolvensboet. Om medlemsstaterna ger borgenärskommittéerna större befogenheter än de som föreskrivs i detta direktiv, till exempel att fatta beslut om gäldenärens tillgångar eller att godta transaktioner, bör de kunna föreskriva att borgenärskommittéernas medlemmar ska hållas ansvariga på samma sätt som förvaltare.

(76) För att säkerställa ökad transparens vad gäller de viktigaste inslagen i alla typer av nationella insolvensförfaranden och, framför allt, för att hjälpa gränsöverskridande borgenärer att bedöma vad som skulle hända med deras investeringar om dessa investeringar skulle omfattas av ett insolvensförfarande bör investerare och potentiella investerare lätt kunna få tillgång till information om detta i ett på förhand fastställt, jämförbart och användarvänligt format. Medlemsstaterna bör utarbeta ett standardiserat faktablad med nyckelinformation och göra det tillgängligt för allmänheten. Kommissionen bör göra faktablad med nyckelinformation tillgängliga för allmänheten i ett flerspråkigt format. Ett faktablad med nyckelinformation skulle vara ett viktigt verktyg för att ge potentiella investerare överblick över en viss medlemsstats regler för insolvensförfaranden. Det bör innehålla förklaringar som är tillräckliga för att läsaren ska kunna förstå informationen utan att behöva bli hänvisad till andra informationskällor. Faktabladen med nyckelinformation bör innehålla praktisk information om faktorer som utlöser inledande av ett insolvensförfarande och om hur man ansöker om inledande av ett insolvensförfarande eller anmäler en fordran. Eftersom medlemsstaterna redan är skyldiga att lämna information om sina nationella regler om insolvensförfaranden enligt förordning (EU) 2015/848 är det viktigt att säkerställa att den information som tillhandahålls i enlighet med detta direktiv är förenlig med den information som tillhandahålls i enlighet med den förordningen. I detta syfte bör medlemsstaterna kunna tillhandahålla den information som krävs enligt detta direktiv genom det europeiska rättsliga nätverk på privaträttens område som inrättades genom rådets beslut 2001/470/EG ([15]).

(77) I händelse av exceptionella nödsituationer till följd av naturkatastrofer eller andra katastrofer som allvarligt stör den ekonomiska verksamheten i en medlemsstat eller dess regioner bör medlemsstaterna kunna agera snabbt för att minimera de negativa effekterna av dessa situationer på ekonomin. Sådana situationer har uppstått i samband med coronapandemin och kan uppstå i samband med en systemkris enligt definitionen i direktiv 2014/59/EU eller i situationer där statligt stöd är förenligt med den inre marknaden för att avhjälpa skador som orsakats av naturkatastrofer eller andra exceptionella händelser i enlighet med artikel 107.2 b i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt. I sådana situationer, som innebär en risk för omfattande insolvens, även när det gäller företag som skulle vara livskraftiga under normala omständigheter, bör medlemsstaterna kunna göra tillfälliga undantag från vissa bestämmelser i detta direktiv. Undantagen bör begränsas i omfattning och tid till vad som är nödvändigt för att hantera den exceptionella situationen, till exempel genom att begränsas geografiskt till regionen i de medlemsstater som drabbats av en naturkatastrof. Medlemsstaterna bör till kommissionen anmäla de åtgärder som avviker från detta direktiv, deras territoriella tillämpningsområde, deras varaktighet och en motivering till varför de måste genomföras. Medlemsstaternas skyldighet att anmäla dessa åtgärder bör inte påverka åtgärdernas ikraftträdande och tillämpning. Anmälan, som underlättar kommissionens övervakning av att undantagen uppfyller de relevanta kraven, bör utan onödigt dröjsmål anmälas till andra medlemsstater. Den maximala varaktigheten för undantaget bör vara ett år, och det bör vara möjligt att förlänga det med sexmånadersperioder med förbehåll för en ytterligare kontrollmekanism. Medlemsstaterna bör anmäla begäran om förlängning senast tre månader innan undantaget löper ut för att ge kommissionen möjlighet att, vid behov, motsätta sig detta.

(78) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av detta direktiv bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 ([16]).

(79) Detta direktiv påverkar inte skyddet mot olagligt anskaffande, utnyttjande och röjande av icke röjd know-how och företagsinformation (företagshemligheter) enligt Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/943 ([17]).

([15]) Rådets beslut 2001/470/EG av den 28 maj 2001 om inrättande av ett europeiskt rättsligt nätverk på privaträttens område (EGT L 174, 27.6.2001, s. 25, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2001/470/oj).

([16]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2011/182/oj).

([17]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/943 av den 8 juni 2016 om skydd mot att icke röjd know-how och företagsinformation (företagshemligheter) olagligen anskaffas, utnyttjas och röjs (EUT L 157, 15.6.2016, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2016/943/oj).

(80) Eftersom målen för detta direktiv inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna, på grund av att skillnader mellan nationella ramverk för insolvens skulle fortsätta att skapa hinder för den fria rörligheten för kapital och etableringsfriheten, utan snarare kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i EU-fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

(81) Detta direktiv respekterar de grundläggande rättigheter och iakttar de principer som erkänns i stadgan, särskilt rätten till respekt för privatlivet och familjelivet, rätten till skydd av personuppgifter, det fria yrkesvalet och rätten att arbeta, näringsfriheten, rätten till egendom, arbetstagarnas rätt till information och samråd, samt rätten till en opartisk domstol.

(82) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 ([18]) är tillämplig på behandling av personuppgifter vid tillämpning av detta direktiv. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725 ([19]) är tillämplig på behandling av personuppgifter av unionens institutioner och organ vid tillämpning av detta direktiv.

(83) Europeiska datatillsynsmannen har hörts i enlighet med artikel 42.1 i förordning (EU) 2018/1725 och avgav ett yttrande den 6 februari 2023 ([20]).

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

AVDELNING I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Innehåll och tillämpningsområde

1. I detta direktiv fastställs gemensamma regler om

a) talan om återvinning,

b) spårning av tillgångar som tillhör insolvensbon,

c) prepack-förfaranden,

d) företagsledares skyldighet att lämna in en ansökan om inledande av ett insolvensförfarande,

e) borgenärskommittéer,

f) faktablad med nyckelinformation.

2. Avdelningarna II, III och VI i detta direktiv ska tillämpas på kollektiva förfaranden, enligt definitionen i artikel 2.1 i förordning (EU) 2015/848, som grundar sig på insolvenslagstiftning, med undantag för förfaranden för förebyggande rekonstruktion.

Avdelning II ska inte tillämpas på interimistiska förfaranden.

([18]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning), (EUT L 119, 4.5.2016, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2016/679/oj).

([19]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725 av den 23 oktober 2018 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter som utförs av unionens institutioner, organ och byråer och om det fria flödet av sådana uppgifter samt om upphävande av förordning (EG) nr 45/2001 och beslut nr 1247/2002/EG (EUT L 295, 21.11.2018, s. 39, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1725/oj).

([20]) EUT C 89, 10.3.2023, s. 10.

3. Detta direktiv ska inte tillämpas om gäldenärer är

a) försäkringsföretag eller återförsäkringsföretag enligt definitionerna i artikel 13.1 och 13.4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG ([21]),

b) kreditinstitut enligt definitionen i artikel 4.1.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 ([22]),

c) värdepappersföretag eller företag för kollektiva investeringar enligt definitionerna i artikel 4.1.2 respektive 4.1.7 i förordning (EU) nr 575/2013,

d) centrala motparter enligt definitionen i artikel 2.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 ([23]),

e) värdepapperscentraler enligt definitionen i artikel 2.1.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 909/2014 ([24]),

f) andra finansinstitut och enheter som anges i artikel 1.1 första stycket i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU ([25]),

g) offentliga organ enligt nationell rätt,

h) fysiska personer som inte är entreprenörer.

4. Medlemsstaterna får från tillämpningsområdet för detta direktiv undanta gäldenärer som är andra finansiella enheter än de som avses i punkt 3 och som tillhandahåller finansiella tjänster som omfattas av särskilda regler enligt vilka de nationella tillsyns- eller resolutionsmyndigheterna har långtgående befogenheter att ingripa, jämförbara med de regler som gäller för de finansiella enheter som avses i punkt 3. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om dessa särskilda regler.

5. Avdelningarna IV och VI ska tillämpas på gäldenärer som är juridiska personer.

6. Medlemsstaterna får besluta att endast tillämpa avdelning VI i detta direktiv på gäldenärer som är stora företag i den mening som avses i artikel 3.4 i direktiv 2013/34/EU.

([21]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG av den 25 november 2009 om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II) (EUT L 335, 17.12.2009, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2009/138/oj).

([22]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2013/575/oj).

([23]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (EUT L 201, 27.7.2012, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2012/648/oj).

([24]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 909/2014 av den 23 juli 2014 om förbättrad värdepappersavveckling i Europeiska unionen och om värdepapperscentraler samt ändring av direktiv 98/26/EG och 2014/65/EU och förordning (EU) nr 236/2012 (EUT L 257, 28.8.2014, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2014/909/oj).

([25]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2014/59/oj).

Artikel 2

Definitioner

1. I detta direktiv avses med

a) *förvaltare*: en person eller organ som har en eller flera av de uppgifter som förtecknas i artikel 2.5 i förordning (EU) 2015/848 och i artikel 2.1.12 i direktiv (EU) 2019/1023.

b) *domstol*: en medlemsstats dömande organ.

c) *register över bankkonton*: centraliserade automatiserade mekanismer, till exempel centrala register eller centrala elektroniska datasöksystem, som införts i enlighet med artikel 16.1 i direktiv (EU) 2024/1640.

d) *centrala register över verkligt huvudmannaskap*: de nationella centrala register med uppgifter om verkligt huvudmannaskap och system för sammankoppling av dessa register som avses i artikel 10 i direktiv (EU) 2024/1640.

e) *bankkontouppgifter*: de uppgifter som förtecknas i artikel 16.3 i direktiv (EU) 2024/1640.

f) *rättshandling*: allt avsiktligt mänskligt handlande som får rättslig verkan, vid tillämpningen av avdelning II.

g) *kontrakt med återstående skyldigheter*: ett kontrakt mellan gäldenären och en eller flera motparter enligt vilket parterna fortfarande har skyldigheter att fullgöra vid den tidpunkt då ett insolvensförfarande inleds under avvecklingsfasen i enlighet med avdelning IV, med undantag för nettningsavtal, inbegripet nettningsavtal om slutavräkning, på finansmarknader, energimarknader och råvarumarknader, om sådana avtal är verkställbara enligt nationell insolvensrätt, och för finansiella kontrakt.

h) *test om borgenärers bästa intresse*: ett test som anses uppfyllt om det fastställs genom testet att ingen borgenär skulle få sämre villkor vid en avveckling i samband med prepack-förfarandet än samma borgenär skulle ha fått om den normala rangordningen för prioritering av fordringar i en avveckling tillämpades vid en avveckling där tillgångarna säljs var för sig, eller, när medlemsstaterna föreskriver det, i händelse av det näst bästa alternativa scenariot.

i) *tillfällig finansiering*: allt nytt finansiellt stöd som tillhandahålls av en befintlig eller en ny borgenär och som omfattar, som ett minimum, finansiellt stöd under prepack-förfarandet, och som är rimligt och omedelbart nödvändigt för att gäldenärens verksamhet, eller en del därav, ska kunna fortsätta att drivas, eller för att bevara eller öka värdet på den verksamheten.

j) *borgenärskommitté*: ett representativt organ för borgenärer enligt avdelning VI.

k) *prepack-förfarande*: förfarande som består av en förberedelsefas och en avvecklingsfas och som gör det möjligt att sälja hela, eller delar av, gäldenärens verksamhet som en fortlevande verksamhet till högstbjudande, under insolvensförfarandet.

l) *förberedelsefas*: den fas av prepack-förfarandet som syftar till att finna en lämplig köpare för gäldenärens verksamhet, eller del därav.

m) *avvecklingsfas*: den fas av prepack-förfarandet som syftar till att godkänna och verkställa försäljningen av gäldenärens verksamhet, eller del därav, och fördela intäkterna till borgenärerna.

2. Vid tillämpningen av detta direktiv ska begreppen *insolvens* och *företagsledare* förstås i enlighet med definitionen i nationell rätt.

Artikel 3

Part som är närstående till gäldenären

1. Vid tillämpningen av avdelning II avses med parter som är närstående till gäldenären följande:

a) Om gäldenären är en fysisk person:

i) Gäldenärens make/maka eller partner.

ii) Släktingar i upp- eller nedstigande led och syskon till gäldenären eller till dennes make/maka eller partner och dessa personers makar/makor eller partner.

iii) Personer som bor i gäldenärens hushåll.

iv) Personer med tillgång till icke-offentlig information om gäldenärens verksamhet som har möjlighet att kontrollera gäldenärens verksamhet, inbegripet om de arbetar för gäldenären enligt ett anställningsavtal eller står i ett anställningsförhållande till gäldenären.

v) Juridiska enheter i vilka gäldenären eller någon av de personer som avses i leden i–iv är ledamöter i förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorganen, eller

vi) Juridiska enheter i vilka gäldenären eller någon av de personer som avses i leden i–iv utför uppgifter som ger dem tillgång till icke-offentlig information om gäldenärens verksamhet.

b) Om gäldenären är en juridisk enhet:

i) Ledamöter i gäldenärens förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorgan.

ii) Andelsinnehavare med en kontrollerande ägarandel i gäldenären.

iii) Personer som utför liknande uppgifter som dem som utförs av personerna i led i.

iv) Personer som enligt led a är närstående till de personer som förtecknas i leden i, ii, och iii i denna punkt.

2. Vid tillämpningen av avdelning IV ska parter som är närstående till gäldenären inbegripa de personer som förtecknas i punkt 1 och alla andra personer, inbegripet juridiska personer, som har förmånlig tillgång till icke-offentlig information om gäldenärens verksamhet.

3. Huruvida en part är närstående till gäldenären ska fastställas på grundval av

a) vid tillämpningen av avdelning II, den dag då den rättshandling som är föremål för återvinningstalan fullbordades eller en period på tre månader innan rättshandlingen fullbordades,

b) vid tillämpningen av avdelning IV, den dag då prepack-förfarandets avvecklingsfas inleds eller en period på åtminstone sex månader innan avvecklingsfasen inleds.

Punkterna 1 och 3 a i den här artikeln ska i tillämpliga delar vara tillämpliga på personer som är närstående till parter som gynnades av en rättshandling som är ogiltig, möjlig att förklara ogiltig eller icke verkställbar enligt vad som avses i artikel 12.2 andra stycket.

Artikel 4

Nationell rätt och minimiharmonisering

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 10.3 får medlemsstaterna anta eller bibehålla lagar som föreskriver en högre nivå av skydd för borgenärskollektivet än den som föreskrivs i avdelningarna II och V.

2. Medlemsstaterna får anta eller behålla sådana lagar om borgenärskommittéers inrättande, funktion, uppgifter och medlemmar som föreskriver ett större deltagande av borgenärer i insolvensförfaranden än vad som föreskrivs i avdelning VI.

3. Medlemsstaterna får anta eller bibehålla lagar som underlättar förvaltares tillgång till bankkontouppgifter i deras bankkontoregister, uppgifter om verkligt huvudmannaskap och nationella register och databaser i större utsträckning än de regler som föreskrivs i avdelning III.

4. Medlemsstaterna ska säkerställa att insolventa entreprenörer eller andra fysiska personer som i egenskap av andelsinnehavare är personligen ansvariga för skulderna i ett företag med obegränsat ansvar har tillgång till fullständig skuldavskrivning i enlighet med direktiv (EU) 2019/1023 även i fall där inget insolvensförfarande kan inledas i enlighet med nationell rätt med avseende på gäldenären på grund av att gäldenären inte har några tillgångar eller att dennes tillgångar inte är tillräckliga för att täcka kostnaderna för förfarandet eller kostnaderna för förvaltarens deltagande.

5. Medlemsstaterna får anta eller bibehålla lagar som föreskriver förenklade avvecklingsförfaranden för mikroföretag.

Artikel 5

Skydd av arbetstagare

Detta direktiv påverkar inte tillämpningen av unionsrätt och nationell rätt om arbetstagares rättigheter i frågor som regleras av detta direktiv, inbegripet unionsrätt och nationell rätt om arbetstagarrepresentanters deltagande och lämpliga åtgärder för att informera och samråda med arbetstagarrepresentanter, särskilt

a) de rättigheter som garanteras genom direktiven 98/59/EG, 2001/23/EG och 2008/94/EG,

b) rätten till information och samråd i enlighet med direktiven 2002/14/EG och 2009/38/EG.

AVDELNING II

ÅTERVINNINGSTALAN

KAPITEL 1

Allmänna bestämmelser

Artikel 6

Allmänna förutsättningar för återvinningstalan

Medlemsstaterna ska säkerställa att rättshandlingar som fullbordats innan ett insolvensförfarande inleds och som skadar borgenärskollektivet är ogiltiga, möjliga att förklara ogiltiga eller icke verkställbara på de villkor som anges i kapitel 2.

Medlemsstaterna får föreskriva att en rättshandling, vars verkningar är beroende av att den förs in i ett offentligt register, ska betraktas som fullbordad så snart som alla övriga villkor för dess ändamålsenliga verkan är uppfyllda.

KAPITEL 2

Särskilda villkor

Artikel 7

Förmånsrätt

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att skadliga rättshandlingar som gynnar en borgenär eller en grupp av borgenärer genom reglering eller ställande av säkerhet är ogiltiga, möjliga att förklara ogiltiga eller icke verkställbara om de har fullbordats

a) inom de tre månader som föregick inlämnandet av den ansökan som ledde till inledande av insolvensförfarandet eller, vid avsaknad av en sådan ansökan, inom de tre månader som föregick dagen för resolutionen om inledande av ett insolvensförfarande, förutsatt att gäldenären inte kunnat betala sina skulder när de förfallit i enlighet med nationell rätt, eller

b) efter inlämnandet av ansökan eller dagen för den resolution som avses i led a och före inledandet av insolvensförfarandet.

2. Om en borgenärs förfallna fordran har reglerats eller säkrats korrekt ska medlemsstaterna säkerställa att skadliga rättshandlingar är ogiltiga, möjliga att förklara ogiltiga eller icke verkställbara åtminstone om

a) villkoren i punkt 1 är uppfyllda, och

b) borgenären kände till att gäldenären inte kunnat betala sina skulder när de förfallit i enlighet med nationell rätt, att en ansökan om inledande av ett insolvensförfarande lämnats in eller, i avsaknad av en sådan ansökan, att en resolution om inledande av ett insolvensförfarande antagits.

Vid tillämpning av första stycket b ska sådan kännedom presumeras om borgenären var en närstående part till gäldenären. Den presumtionen ska kunna motbevisas.

3. Punkterna 1 och 2 ska inte tillämpas på följande rättshandlingar:

a) Rättshandlingar som företas direkt i utbyte mot skälig ersättning till förmån för gäldenärens tillgångar.

b) Betalningar på växlar eller checkar, om den lag som reglerar växlar eller checkar förbjuder mottagarens fordringar som härrör från en växel eller check mot andra växel- eller checkgäldenärer, t.ex. endossenter, utställaren eller trassaten om mottagaren vägrar att ta emot gäldenärens betalning.

c) Rättshandlingar som inte är föremål för en återvinningstalan i enlighet med direktiven 98/26/EG och 2002/47/EG.

d) I förekommande fall, i enlighet med nationell rätt, rättshandlingar som syftar till reglering av eller ställande av säkerhet för socialförsäkringsmyndigheters fordringar.

e) Ingående av nettningsavtal, inbegripet nettningsavtal om slutavräkning, på finansmarknader, energimarknader och andra varumarknader, samt rättshandlingar till stöd för sådana avtal.

Vid tillämpning av första stycket b ska medlemsstaterna säkerställa att beloppet vid betalningar på dessa växlar eller checkar restitueras av den sista endossenten eller, om den sistnämnda endosserat växeln på en tredje parts vägnar, av denna part, om den sista endossenten eller tredje parten känt till att gäldenären inte kunnat betala sina skulder när de förfallit i enlighet med nationell rätt eller att en ansökan om inledande av insolvensförfaranden lämnats in vid tidpunkten då växeln endosseras eller blir endosserad. Sådan kännedom ska presumeras om den sista endossenten eller tredje parten var en närstående part till gäldenären. Den presumtionen ska kunna motbevisas.

Artikel 8

Rättshandlingar utan ersättning eller i utbyte mot uppenbart otillräcklig ersättning

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att om gäldenärens rättshandlingar utförs utan ersättning eller i utbyte mot uppenbart otillräcklig ersättning ska dessa rättshandlingar vara ogiltiga, möjliga att förklara ogiltiga eller icke verkställbara om de har fullbordats

a) inom de 12 månader som föregår inlämnandet av den ansökan som ledde till inledandet av insolvensförfarandet eller, vid avsaknad av en sådan ansökan, inom de 12 månader som föregår dagen för resolutionen om inledande av ett insolvensförfarande, eller

b) efter inlämnandet av en ansökan eller dagen för den resolution som avses i punkt a och före inledandet av ett insolvensförfarande.

2. Punkt 1 ska inte tillämpas på gåvor eller donationer av symboliskt värde.

Artikel 9

Rättshandlingar som avsiktligen företagits till nackdel för borgenärer

Medlemsstaterna ska säkerställa att rättshandlingar genom vilka gäldenären avsiktligen orsakar borgenärskollektivet skada är ogiltiga, möjliga att förklara ogiltiga eller icke verkställbara om båda följande villkor är uppfyllda:

a) Handlingarna fullbordades antingen inom de två år som föregick inlämnandet av den ansökan som ledde till inledandet av insolvensförfarandet eller, vid avsaknad av en sådan ansökan, inom de två år som föregick dagen för resolutionen om inledande av ett insolvensförfarande, eller efter dagen för inlämnandet av en sådan ansökan eller dagen för en sådan resolution och före inledandet av insolvensförfarandet.

b) Den andra parten i rättshandlingen kände till gäldenärens avsikt att orsaka borgenärskollektivet skada.

Vid tillämpningen av första stycket b ska sådan kännedom presumeras om den andra parten i rättshandlingen var närstående till gäldenären. Den presumtionen ska kunna motbevisas.

KAPITEL 3

Följder av återvinningstalan

Artikel 10

Allmänna följder

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att de fordringar, rättigheter eller skyldigheter som följer av rättshandlingar som är ogiltiga eller icke verkställbara eller har ogiltigförklarats i enlighet med kapitel 2 inte kan åberopas för att regleras av det berörda insolvensboet.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att den part som gynnades av den ogiltiga, ogiltigförklarade eller icke verkställbara rättshandlingen är skyldig att återföra de faktiska förmånerna i sig eller betala deras motsvarighet i pengar.

Det faktum att den vinst som följer av den ogiltiga, ogiltigförklarade eller icke verkställbara rättshandlingen inte längre finns tillgänglig bland egendomen tillhörande den part som gynnades av rättshandlingen kan endast åberopas om denna part inte kände till de omständigheter som ligger till grund för återvinningstalan.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att preskriptionstiden för alla fordringar som följer av en rättshandling mot den andra parten som är ogiltig, möjlig att förklara ogiltig eller icke verkställbar inte överstiger tre år från och med dagen för insolvensförfarandets inledande. Medlemsstaterna får föreskriva att preskriptionstiden ska beräknas från den dag då förvaltaren fick kännedom om de omständigheter som gav upphov till fordran mot den andra parten.

Detta direktiv påverkar inte tillämpningen av nationell rätt som reglerar tillfälligt upphävande eller avbrytande av den preskriptionstid som avses i första stycket.

4. Medlemsstaterna ska säkerställa att en fordran på återförandet av de faktiska förmånerna i sig eller betalningen av deras motsvarighet i pengar enligt punkt 2 kan överlåtas till en borgenär eller en tredje part.

5. Medlemsstaterna ska säkerställa att den part som är förpliktigad att återföra de faktiska förmånerna i sig eller betala deras motsvarighet i pengar enligt punkt 2 inte kan kvitta den skyldigheten mot andra fordringar som denna part annars hade behövt göra i enlighet med insolvensförfarandet.

6. Denna artikel påverkar inte talan som väcks enligt civil- och handelsrätten om ersättning för skador som borgenärer lidit till följd av en rättshandling som är ogiltig, möjlig att förklara ogiltig eller icke verkställbar.

Artikel 11

Följder för parter som gynnades av en rättshandling som är ogiltig, möjlig att förklara ogiltig eller icke verkställbar

1. Om och i den utsträckning den part som gynnades av den rättshandling som är ogiltig, möjlig att förklara ogiltig eller icke verkställbar återför de faktiska förmånerna i sig eller betalar deras motsvarighet i pengar i enlighet med artikel 10, ska medlemsstaterna säkerställa att denna parts fordringar som reglerades genom den rättshandlingen återuppstår i enlighet med nationell rätt.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att varje motprestation som företagits av den part som gynnades av den rättshandling som är ogiltig, möjlig att förklara ogiltig eller icke verkställbar efter eller samtidigt med gäldenärens företagande av den rättshandlingen, återbetalas från insolvensboet i den utsträckning de förmåner som företagits som motprestationen fortfarande är tillgängliga i insolvensboet i en form som kan utskiljas från resten av insolvensboet eller i den utsträckning insolvensboet fortfarande är berikat av motprestationens värde.

I de fall som inte omfattas av första stycket kan den part som gynnades av den rättshandling som är ogiltig, möjlig att förklara ogiltig eller icke verkställbar anmäla en fordran om ersättning för motprestationen.

Artikel 12

Tredje parters ansvar

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att artiklarna 10 och 11 är tillämpliga på varje arvinge eller annan universell efterträdare till den part som gynnades av den rättshandling som är ogiltig, möjlig att förklara ogiltig eller icke verkställbar.

Omfattningen av arvingars ansvar ska regleras av nationell rätt.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att artikel 10 är tillämplig på varje enskild efterträdare till den andra parten i den rättshandling som är ogiltig, möjlig att förklara ogiltig eller icke verkställbar om efterträdaren kände till de omständigheter som ligger till grund för återvinningstalan.

Kännedom enligt första stycket ska presumeras om den enskilda efterträdaren är en part som är närstående till den part som gynnades av den rättshandling som är ogiltig, möjlig att förklara ogiltig eller icke verkställbar. Den presumtionen ska kunna motbevisas.

Artikel 13

Förhållande till andra instrument

Denna avdelning påverkar inte tillämpningen av direktiven 98/26/EG, 2002/47/EG och (EU) 2019/1023.

Om gäldenären under ett förfarande avseende förebyggande rekonstruktion i enlighet med direktiv (EU) 2019/1023 blir oförmögen att betala sina skulder när de förfaller och avbrytandet av enskilda verkställighetsåtgärder ska fortsätta att gälla i enlighet med artikel 7.3 i det direktivet, får medlemsstaterna föreskriva, med avseende på rättshandlingar som utförts under avbrytandet, att en parts kännedom om att gäldenären var oförmögen att betala sina skulder när de förföll i enlighet med nationell rätt inte ger upphov till återvinningstalan enligt artikel 7.2 i det här direktivet.

AVDELNING III

SPÅRNING AV TILLGÅNGAR SOM TILLHÖR ETT INSOLVENSBO

KAPITEL 1

Utsedda domstolars och administrativa myndigheters tillgång till bankkontouppgifter

Artikel 14

Utsedda domstolar och administrativa myndigheter

1. Varje medlemsstat ska utse de domstolar eller administrativa myndigheter som bemyndigas att få tillgång till och göra sökningar i dess nationella bankkontoregister och de domstolar eller administrativa myndigheter som bemyndigas att få tillgång till och söka uppgifter om bankkonton på gränsöverskridande basis i enlighet med artikel 15.2 (*utsedda domstolar* eller *administrativa myndigheter*).

2. Varje medlemsstat ska underrätta kommissionen om sina utsedda domstolar eller administrativa myndigheter senast 22 april 2029 och underrätta kommissionen om eventuella ändringar utan onödigt dröjsmål. Kommissionen ska offentliggöra sådana underrättelser i *Europeiska unionens officiella tidning* och på den europeiska e-juridikportalen.

Artikel 15

Utsedda domstolars och administrativa myndigheters tillgång till och sökningar i bankkontouppgifter

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att de utsedda domstolarna eller administrativa myndigheterna har befogenhet att direkt och omedelbart få tillgång till och söka i bankkontouppgifter om följande villkor är uppfyllda:

a) Den förvaltare som utsetts i ett pågående insolvensförfarande, inbegripet interimistiska förfaranden, begär bankkontouppgifter.

b) Bankkontouppgifterna är nödvändiga för att identifiera och spåra tillgångar som tillhör insolvensboet i de förfaranden som avses i led a och tillgångar som är föremål för återvinningstalan.

2. När de underlättar gränsöverskridande tillgång ska medlemsstaterna säkerställa att de utsedda domstolarna eller administrativa myndigheterna har befogenhet att direkt och omedelbart få tillgång till och söka i bankkontouppgifter i andra medlemsstater som är tillgängliga genom bankkontoregistrens sammankopplingssystem enligt artikel 16.6 i direktiv (EU) 2024/1640 (BARIS) om följande villkor är uppfyllda:

a) Den förvaltare som utnämnts i ett pågående insolvensförfarande, inbegripet interimistiska förfaranden, begär bankkontouppgifter i andra medlemsstater.

b) Bankkontouppgifterna är nödvändiga för att identifiera och spåra tillgångar som tillhör gäldenärens insolvensbo i de förfaranden som avses i led a och tillgångar som är föremål för återvinningstalan.

3. Uppgifter utöver de som avses i punkterna 1 och 2 i den här artikeln som medlemsstaterna anser vara väsentliga och som ingår i register över bankkonton i enlighet med artikel 16.5 i direktiv (EU) 2024/1640 ska inte vara tillgängliga och sökbara för utsedda domstolar eller administrativa myndigheter.

4. Medlemsstaterna ska säkerställa att de utsedda domstolarna eller administrativa myndigheterna eller andra behöriga domstolar eller myndigheter kontrollerar huruvida de villkor som avses i punkterna 1 och 2 har uppfyllts. Om dessa villkor har uppfyllts ska medlemsstaterna säkerställa att de utsedda domstolarna eller administrativa myndigheterna överför de relevanta bankkontouppgifter som erhållits genom tillgången till och sökningen i bankkontouppgifter i enlighet med punkterna 1 och 2 till den förvaltare som begärt dem.

5. Tillgång och sökningar i enlighet med punkterna 1 och 2 ska inte påverka nationella rättssäkerhetsgarantier eller unionsregler och nationella regler om skydd av personuppgifter. Medlemsstaterna ska säkerställa att bankkontouppgifter som erhållits i enlighet med punkterna 1 och 2 endast behandlas för de ändamål för vilka de erhållits, inbegripet när de behandlas av förvaltare.

6. Medlemsstaterna ska säkerställa att förvaltarna, när de behandlar bankkontouppgifter som erhållits i enlighet med punkterna 1 och 2, har relevanta interna förfaranden för lämplig hantering av konfidentiell information.

7. Vid tillämpning av punkterna 1 och 2 ska tillgång till och sökningar i bankkontouppgifter anses vara direkta och omedelbara, bland annat i fall där de nationella myndigheter som handhar registren över bankkonton skyndsamt överför bankkontouppgifterna till de utsedda domstolarna eller administrativa myndigheterna genom en automatiserad mekanism, förutsatt att ingen mellanliggande institution kan påverka de begärda uppgifterna eller den information som ska tillhandahållas.

Artikel 16

Villkor för utsedda domstolars och administrativa myndigheters tillgång till och sökningar i bankkontouppgifter

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att tillgång till och sökningar i bankkontouppgifter i enlighet med artikel 15 endast utförs från fall till fall av den personal vid varje utsedd domstol eller administrativ myndighet som särskilt har utnämnts och bemyndigats att utföra dessa uppgifter.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att

a) den personal som avses i punkt 1 följer god yrkessed när det gäller tystnadsplikt och dataskydd samt har hög integritet och lämplig kompetens,

b) tekniska och organisatoriska åtgärder har vidtagits för att säkerställa att uppgifter skyddas enligt höga tekniska standarder när utsedda domstolar och administrativa myndigheter utövar sin befogenhet att få tillgång till och söka i bankkontouppgifter, i enlighet med artikel 15.

Artikel 17

Övervakning av utsedda domstolars och administrativa myndigheters tillgång till och sökningar i bankkontouppgifter

1. Medlemsstaterna ska föreskriva att de myndigheter som handhar registren över bankkonton säkerställer att det förs loggar för varje gång utsedda domstolar eller administrativa myndigheter får tillgång till och söker i bankkontouppgifter. Loggarna ska särskilt omfatta följande:

a) Ärendets referensnummer.

b) Datum och tidpunkt för förfrågan eller sökningen.

c) Den typ av data som används för att göra förfrågan eller sökningen.

d) Resultatens unika identifierare.

e) Namnet på den utsedda domstol eller administrativa myndighet som får tillgång till eller söker i registret.

f) Den unika användaridentiteten för den personal i den utsedda domstolen eller administrativa myndigheten som gjorde förfrågan och, i tillämpliga fall, för den domare eller tjänsteman som begärde förfrågan eller sökningen och, i tillämpliga fall, för den förvaltare som gjorde förfrågan.

2. De myndigheter som handhar registren över bankkonton ska regelbundet kontrollera de loggar som avses i punkt 1.

3. De loggar som avses i punkt 1 ska endast användas för att övervaka efterlevnaden av detta direktiv och av tillämplig unionsrätt om dataskydd. Dessa loggar ska på lämpligt sätt skyddas mot obehörig tillgång och raderas fem år efter det att de skapades, såvida de inte behövs för pågående övervakningsförfaranden.

KAPITEL 2

Förvaltares tillgång till information om verkliga huvudmän

Artikel 18

Förvaltares tillgång till information om verkliga huvudmän

Medlemsstaterna ska säkerställa att förvaltare, i syfte att identifiera och spåra tillgångar som är relevanta för de insolvensförfaranden för vilka de har utnämnts, utan onödigt dröjsmål får tillgång till följande information om verkligt huvudmannaskap för juridiska enheter och juridiska konstruktioner som finns i sammankopplade centrala register över verkligt huvudmannaskap, och att sådan tillgång ges utan att enheten, konstruktionen eller den verkliga huvudmannen underrättas:

a) Den verkliga huvudmannens namn.

b) Den verkliga huvudmannens födelsemånad och födelseår.

c) Den verkliga huvudmannens bosättningsland och medborgarskap.

d) För verkliga huvudmän för juridiska enheter, arten och omfattningen av det förmånsintresse som innehas.

e) För verkliga huvudmän för uttryckliga truster eller liknande juridiska konstruktioner, det verkliga huvudmannaskapets art.

KAPITEL 3

Förvaltares tillgång till nationella register och databaser

Artikel 19

Förvaltares tillgång till nationella register och databaser

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att förvaltare, oavsett i vilken medlemsstat de har utnämnts, snabbt får direkt tillgång till sådana uppgifter som är nödvändiga för att identifiera och spåra tillgångar som tillhör insolvensboet samt tillgångar som är föremål för återvinningstalan, och som finns i befintliga nationella register och databaser som förtecknas i bilagan, i enlighet med de villkor som föreskrivs i nationell rätt.

2. Varje medlemsstat ska för tillgång till de nationella register och databaser som förtecknas i bilagan säkerställa att förvaltare som utnämnts i andra medlemsstater inte omfattas av materiella villkor för tillgång som rättsligt eller faktiskt är mindre förmånliga än de som gäller för förvaltare som utnämnts i den medlemsstaten.

3. Medlemsstaterna ska till kommissionen anmäla de befintliga nationella register och databaser som förtecknas i bilagan senast 22 april 2029, och ska även anmäla eventuella ändringar av dessa till den.

Kommissionen ska offentliggöra de befintliga nationella register och databaser som medlemsstaterna anmält i *Europeiska unionens officiella tidning* och på den europeiska e-juridikportalen.

KAPITEL 4

Tillgång till rättslig prövning för förvaltare i en annan medlemsstat

Artikel 20

Tillgång till rättslig prövning för förvaltare i en annan medlemsstat

När det gäller rätten att inleda förfaranden eller att uppträda inför domstolar eller inställa sig hos myndigheter för att göra anspråk på tillgångar för ett insolvensbos räkning, ska varje medlemsstat säkerställa att förvaltare som utnämnts i andra medlemsstater inte omfattas av villkor som är mindre gynnsamma än de som gäller för förvaltare som utnämnts i den medlemsstaten.

AVDELNING IV

PREPACK-FÖRFARANDE

KAPITEL 1

Allmänna bestämmelser

Artikel 21

Prepack-förfarande

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att prepack-förfaranden är tillgängliga åtminstone för gäldenärer som sannolikt kommer att bli insolventa i enlighet med nationell rätt.

Medlemsstaterna får föreskriva att förberedelsefasen inte får inledas om gäldenären är oförmögen att betala sina skulder när de förfaller till betalning i enlighet med nationell rätt.

2. Prepack-förfaranden kan, enligt nationell rätt, vara separata förfaranden eller delar av befintliga insolvensförfaranden.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att gäldenärer som inleder prepack-förfaranden helt, eller åtminstone delvis, behåller kontrollen över sina tillgångar och den löpande verksamheten under förberedelsefasen.

4. Nationell rätt är tillämplig på frågor som inte regleras genom denna avdelning, inklusive fordringarnas rangordning, intäktsfördelningen, gäldenärens och gäldenärens företagsledares skyldigheter och ansvar, förvaltarens ersättning samt arten, omfattningen och formen av borgenärers deltagande, utom, i tillämpliga fall, när det gäller godkännande av försäljningen.

Artikel 22

Förhållande till andra unionsrättsakter

1. Avvecklingsfasen ska genomföras med hjälp av ett annat insolvensförfarande än ett förfarande för förebyggande rekonstruktion.

I de medlemsstater där förordning (EU) 2015/848 är tillämplig ska avvecklingsfasen genomföras genom ett annat insolvensförfarande i enlighet med bilaga A till förordning (EU) 2015/848, än ett förfarande för förebyggande rekonstruktion.

2. Detta direktiv påverkar inte tillämpningen av direktiv 2001/23/EG och nationella genomförandebestämmelser för det.

Vid tillämpning av artikel 5.1 i direktiv 2001/23/EG ska avvecklingsfasen, när den äger rum inom ramen för ett förfarande som skulle kunna leda till avveckling av gäldenärens tillgångar, betraktas som ett konkursförfarande eller ett motsvarande insolvensförfarande som inletts i syfte att avveckla en överlåtares tillgångar under tillsyn av en behörig offentlig myndighet.

KAPITEL 2

Förberedelsefas

Artikel 23

Utnämning av administratören

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att förberedelsefasen på initiativ av en gäldenär inleds när en administratör utnämns. Förfarandet för utnämning av en administratör ska fastställas i nationell rätt.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att administratören är oberoende av gäldenären och alla parter som är närstående till gäldenären. Medlemsstaterna får föreskriva ytterligare krav avseende administratörens oberoende i förhållande till andelsinnehavare eller borgenärer.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att endast personer som uppfyller de behörighetskriterier som gäller för förvaltare i den medlemsstat där prepack-förfarandet äger rum kan utnämnas till administratör.

Artikel 24

Principer tillämpliga under förberedelsefasen

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att försäljningsprocessen under förberedelsefasen är konkurrensutsatt, transparent och rättvis och att den uppfyller marknadsnormer.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att administratören, vid behov med bistånd av gäldenären,

a) motiverar varför denna anser att kraven enligt punkt 1 är uppfyllda,

b) rekommenderar den bästa budgivaren som prepack-förvärvare av gäldenärens verksamhet, eller delar av den, i enlighet med artikel 33,

c) lämnar en förklaring om att det bästa budet, på grundval av dess bedömning, inte utgör ett åsidosättande av testet om borgenärers bästa intresse.

Administratören ska skriftligen dokumentera och rapportera om varje steg i försäljningsprocessen. Dessa dokument och rapporter ska göras tillgängliga i digitalt format och utan onödigt dröjsmål. Medlemsstaterna ska säkerställa att administratören omfattas av samma krav på tystnadsplikt som en förvaltare.

3. Medlemsstaterna får föreskriva att en offentlig auktion ska genomföras i enlighet med artikel 29.3 för att säkerställa att ett rättvist marknadspris uppnås. Medlemsstaterna får föreskriva att en sådan offentlig auktion genomförs, särskilt i situationer där en eller flera borgenärer visar att det finns rimliga skäl att betvivla att det bästa bud som rekommenderas av administratören återspeglar det rättvisa marknadspriset. Om en sådan offentlig auktion genomförs får medlemsstaterna föreskriva att de skyldigheter som anges i punkterna 1 och 2 a inte är tillämpliga på administratören.

4. Medlemsstaterna får föreskriva att punkterna 1 och 2 a inte är tillämpliga om den rekommendation som avses i punkt 2 b godkänns av borgenärer i enlighet med nationell rätt.

5. Medlemsstaterna ska säkerställa att

a) administratören får arvode av gäldenären, om det inte följer någon avvecklingsfas,

b) administratörens arvode betalas av insolvensboet, om det följer en avvecklingsfas.

Artikel 25

Avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder

Medlemsstaterna ska säkerställa att en gäldenär, när denna befinner sig i ett läge av sannolik insolvens eller är insolvent i enlighet med nationell rätt, under förberedelsefasen kan omfattas av ett avbrytande av enskilda verkställighetsåtgärder i enlighet med artiklarna 6 och 7 i direktiv (EU) 2019/1023, antingen under förberedelsefasen eller i samband med en annan typ av insolvensförfarande där gäldenären helt, eller åtminstone delvis, behåller kontrollen över sina tillgångar och den löpande verksamheten och där försäljningen av gäldenärens verksamhet, eller del därav, som en fortlevande verksamhet kan fullföljas och avslutas.

Artikel 26

Upphävande av inledandet av avvecklingsfasen

Medlemsstaterna får föreskriva att inledandet av avvecklingsfasen när en borgenär ansöker om insolvens under förberedelsefasen kan upphävas om det, med beaktande av omständigheterna i fallet, inte skulle ligga i borgenärernas allmänna intresse att inleda avvecklingsfasen.

Artikel 27

Avslutande av förberedelsefasen

1. Medlemsstaterna ska föreskriva att förberedelsefasen är tidsbegränsad.

2. Medlemsstaterna får föreskriva att förberedelsefasen kan avslutas om

a) gäldenären underlåter att ge nödvändigt bistånd i enlighet med artikel 24.2,

b) gäldenären underlåter att iaktta tillbörlig aktsamhet under förberedelsefasen, eller

c) förberedelsefasen inte har några rimliga utsikter att lyckas.

KAPITEL 3

Avvecklingsfas

Artikel 28

Avvecklingsfas

Medlemsstaterna ska säkerställa att avvecklingsfasen inleds när ett beslut om att inleda det insolvensförfarande som avses i artikel 22.1 fattas i enlighet med nationell rätt.

Artikel 29

Principer för avvecklingsfasen

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att domstolen eller den behöriga myndigheten vid inledandet av avvecklingsfasen ger tillstånd till försäljning av gäldenärens verksamhet, eller del därav, i åtminstone något av följande fall:

a) Förvärvaren har föreslagits av administratören, förutsatt att administratören har avgett ett yttrande som bekräftar att den försäljningsprocess som ägde rum under förberedelsefasen uppfyllde kraven i artikel 24.1 och domstolen eller den behöriga myndigheten gör bedömningen att kraven enligt artikel 24.1 och 24.2 har uppfyllts.

b) Förvärvaren väljs vid en offentlig auktion, om medlemsstaterna föreskriver en sådan auktion i enlighet med punkt 3 i denna artikel.

c) Försäljningen till förvärvaren godkänns av borgenärerna i enlighet med artikel 24.4.

2. Medlemsstaterna får föreskriva att försäljningen av gäldenärens verksamhet eller del därav i enlighet med punkt 1 c ska godkännas av borgenärerna utan tillstånd från domstolen eller den behöriga myndigheten om, enligt nationell rätt, försäljningen av gäldenärens verksamhet eller del därav kräver borgenärernas samtycke.

3. Den offentliga auktion som avses i Artikel 24.3 får inte vara längre än tre månader.

Det bud som väljs av administratören ska användas som utgångsbud i den offentliga auktionen.

Medlemsstaterna ska säkerställa att det skydd som beviljas den första budgivaren i förberedelsefasen är proportionerligt

4. Medlemsstaterna ska föreskriva att domstolen eller den behöriga myndigheten kan besluta att en värdering av gäldenärens verksamhet som en fortlevande verksamhet ska genomföras på grund av att det bästa budet inte klarar testet om borgenärers bästa intresse.

Om försäljningen av gäldenärens verksamhet, eller del därav, enligt nationell rätt kräver borgenärernas samtycke får medlemsstaterna föreskriva att det beslut som avses i första stycket kan fattas av borgenärerna utan medverkan av domstolen eller den behöriga myndigheten.

Artikel 30

Överlåtelse eller uppsägning av kontrakt med återstående skyldigheter

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att förvärvaren av en gäldenärs verksamhet, eller del därav, övertar de kontrakt med återstående skyldigheter som är nödvändiga för att den verksamheten ska kunna fortgå och vars upphävande skulle leda till stopp i verksamheten. Överlåtelsen ska inte kräva samtycke från gäldenärens motpart eller motparter.

Första stycket ska inte tillämpas om förvärvaren av gäldenärens verksamhet, eller del därav, är en konkurrent till gäldenärens motpart eller motparter.

2. Medlemsstaterna får föreskriva att samtycke från gäldenärens motpart eller motparter krävs beroende på kontraktstyp, parternas art och verksamhetens intressen.

3. Utan att det påverkar andra uppsägningsrätter får medlemsstaterna föreskriva att motparten eller motparterna kan säga upp kontrakt med återstående skyldigheter som överlåts i enlighet med punkt 1 med en uppsägningstid på minst tre månader från överlåtelsen, förutsatt att överlåtelsen av kontraktet på ett otillbörligt sätt skulle medföra skada för motparten eller motparterna.

4. Medlemsstaterna får föreskriva att kontrakt med återstående skyldigheter som rör licenser för immateriell och industriell äganderätt för vilka gäldenären är licensgivare inte får sägas upp utan licenstagarens samtycke.

Artikel 31

Skulder och förpliktelser i den verksamhet som förvärvats genom ett prepack-förfarande

1. Utan att det påverkar artikel 30, artikel 38.1 och 38.2, samt de skyldigheter som härrör från anställningsförhållanden som påverkas av försäljningen av en verksamhet, eller del därav, ska medlemsstaterna säkerställa att förvärvaren förvärvar gäldenärens verksamhet, eller del därav, fritt från skulder och förpliktelser, såvida inte förvärvaren uttryckligen samtycker till att överta skulderna och förpliktelserna i verksamheten, eller del därav.

2. Punkt 1 påverkar inte tillämpningen av nationell lagstiftning som föreskriver att gäldenärens beteende ska beaktas vid bedömningen av förvärvarens skadeståndsansvar, om detta beteende kan tillskrivas förvärvaren enligt tillämplig rätt.

Artikel 32

Suspensiv verkan av överklaganden

Om överklaganden av domstolsbeslut eller behörig myndighets beslut om tillstånd till eller genomförande av försäljning av gäldenärens verksamhet, eller del därav, medges enligt nationell rätt, får medlemsstaterna föreskriva att sådana överklaganden inte har suspensiv verkan såvida inte lämpliga åtgärder vidtas för att täcka eventuella skador som kan orsakas av att genomförandet av försäljningen avbryts på ett omotiverat sätt, såsom krav på att klaganden ska ställa en säkerhet eller att klaganden ska vara ansvarig för sådana skador.

KAPITEL 4

Gemensamma bestämmelser

Artikel 33

Kriterier för val av det bästa budet

Medlemsstaterna ska fastställa kriterierna för valet av det bästa budet i prepack-förfarandet. Medlemsstaterna ska säkerställa att dessa kriterier är desamma som kriterierna för valet mellan konkurrerande bud i insolvensförfaranden.

Medlemsstaterna får inkludera bevarande av arbetstillfällen i de kriterier som avses i första stycket.

Artikel 34

Administratörers och förvaltares civilrättsliga ansvar

Medlemsstaterna ska säkerställa att administratörer och förvaltare är ansvariga för skador som åsamkats borgenärerna till följd av deras avsiktliga eller vårdslösa underlåtenhet att uppfylla sina skyldigheter enligt denna avdelning.

Artikel 35

Parter som är närstående till gäldenären i försäljningsprocessen

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att parter som är närstående till gäldenären har rätt att förvärva gäldenärens verksamhet, eller del därav, förutsatt att samtliga följande villkor är uppfyllda:

a) De parter som är närstående till gäldenären informerar i budet administratören om sitt förhållande till gäldenären.

b) Andra parter än de som avses i led a får tillräcklig information om att det finns parter som är närstående till gäldenären och om deras förhållande till gäldenären.

c) I det fall som anges i artikel 29.1 a görs en värdering av verksamheten som en fortlevande verksamhet inom ramen för den förklaring från administratören som avses i artikel 24.2 c.

d) Parter som inte är närstående till gäldenären beviljas tillräckligt med tid för att lämna ett bud.

Medlemsstaterna ska föreskriva att domstolen eller den behöriga myndigheten kan återkalla de förmåner som avses i artikel 31.1, om det bevisas att en part som är närstående till gäldenären har underlåtit att uppfylla villkoren i första stycket a.

2. Om ett bud som lämnats av en part som är närstående till gäldenären anses vara det bästa budet, får medlemsstaterna införa ytterligare skyddsåtgärder för godkännande och genomförande av försäljningen av gäldenärens verksamhet, eller del därav.

Artikel 36

Tillfällig finansiering

1. Om tillfällig finansiering behövs ska medlemsstaterna säkerställa att

a) tillfällig finansiering inte förklaras ogiltig, möjlig att förklara ogiltig eller icke verkställbar, och att

b) de som tillför tillfällig finansiering inte ådrar sig civilrättsligt, administrativt eller straffrättsligt ansvar på grund av att sådan finansiering är till skada för borgenärskollektivet, om inte andra grunder för sådant ansvar föreskrivs i nationell rätt.

2. Medlemsstaterna får föreskriva att de som tillför ny eller tillfällig finansiering har rätt att i ett senare insolvensförfarande erhålla betalning med prioritet i förhållande till andra borgenärer som annars skulle ha fordringar med högre eller likvärdig prioritet.

3. Med förbehåll för prioritetsordningen för fordringar som uppstår under insolvensförfaranden får medlemsstaterna föreskriva att

a) säkerhetsrätt i försäljningsintäkterna kan beviljas dem som tillför tillfällig finansiering för att säkra återbetalning, och att

b) tillfällig finansiering kan kvittas mot det pris som ska betalas enligt det antagna budet, när den tillhandahålls av berörda budgivare.

4. Medlemsstaterna får föreskriva att punkt 1 endast är tillämplig på tillfällig finansiering som har varit föremål för förhandskontroll.

Artikel 37

Förköpsrätt och kreditbud

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 38.1 ska medlemsstaterna säkerställa att budgivare inte beviljas förköpsrätt. Medlemsstaterna får föreskriva att lagstadgad förköpsrätt som inte påverkas av gäldenärens insolvens bibehålls och kan göras gällande.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att borgenärer som är innehavare av säkerhetsrätter som belastar den verksamhet som är föremål för prepack-förfarandet får kvitta sina fordringar mot anskaffningspriset endast till ett belopp som inte överskrider verksamhetens marknadsvärde.

Artikel 38

Skydd av borgenärers intressen

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att säkerhetsrätt eller annan inteckning i samband med prepack-förfarandet utgår i enlighet med samma krav som skulle gälla för insolvensförfaranden enligt nationell rätt.

2. Medlemsstater enligt vars rätt samtycke krävs från innehavare av säkrade fordringar i insolvensförfaranden för att säkerhetsrätt ska utgå får föreskriva att sådant samtycke inte krävs i samband med prepack-förfarandet.

Artikel 39

Konkurrensrättsliga förfarandens inverkan på tidpunkten för budet eller på budets lyckade utfall

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att administratören eller gäldenären vidtar lämpliga åtgärder för att alternativa bud ska kunna lämnas om det finns en icke försumbar risk för dröjsmål till följd av ett konkurrensrättsligt förfarande eller för ett negativt beslut av en konkurrensmyndighet i samband med ett bud som lämnats under förberedelsefasen.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att administratören kan få information om tillämpliga konkurrensrättsliga förfaranden och eventuella följder av sådana förfaranden som skulle kunna inverka på tidpunkten för budet eller på budets lyckade utfall, förutsatt att konkurrensmyndighetens utlämnande av information inte strider mot nationella regler om skydd av företagshemligheter. Administratören ska i detta avseende omfattas av tystnadsplikt i enlighet med nationell rätt.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att ett bud kan lämnas utan avseende om det medför en icke försumbar risk för dröjsmål i enlighet med punkt 1, förutsatt att båda följande villkor är uppfyllda:

a) Budet är inte det enda budet.

b) Ett dröjsmål med att slutföra försäljningen till den berörda budgivaren skulle leda till skada för gäldenärens verksamhet, eller del därav.

AVDELNING V

FÖRETAGSLEDARES SKYLDIGHET ATT BEGÄRA ATT ETT INSOLVENSFÖRFARANDE INLEDS SAMT DERAS CIVILRÄTTSLIGA ANSVAR

Artikel 40

Företagsledares skyldigheter

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att företagsledarna i ett företag som blir insolvent i enlighet med nationell rätt är skyldiga att lämna in en ansökan om inledande av ett insolvensförfarande, med undantag för förfaranden avseende förebyggande rekonstruktion.

I medlemsstater där förordning (EU) 2015/848 är tillämplig avser skyldigheten att lämna in en ansökan om inledande av ett insolvensförfarande de förfaranden som anges i bilaga A till den förordningen, med undantag för förfaranden avseende förebyggande rekonstruktion.

2. En sådan ansökan som avses i punkt 1 ska lämnas in till den domstol eller myndighet som är behörig att inleda ett insolvensförfarande inom tre månader efter det att företagsledarna har fått kännedom eller rimligen kan förväntas ha fått kännedom om att företaget enligt nationell rätt är insolvent.

Artikel 41

Avsteg från tillämpning eller tillfälligt upphävande av skyldigheten att lämna in en ansökan om inledande av ett insolvensförfarande

1. Medlemsstaterna får föreskriva att den skyldighet som avses i artikel 40.1 inte ska tillämpas på företagsledare som är fysiska personer och som personligen är ansvariga för företagets samtliga skulder.

2. Medlemsstaterna får föreskriva att den skyldighet som avses i artikel 40.1 kan fullgöras genom att allmänheten informeras om företagets insolvens genom ett meddelande i ett offentligt register, före utgången av den tidsfrist som avses i artikel 40.2, i syfte att säkerställa att borgenärerna kan begära att ett insolvensförfarande inleds.

3. Medlemsstaterna får föreskriva att den skyldighet som avses i artikel 40.1 tillfälligt ska upphävas om företagsledarna vidtar åtgärder som syftar till att undvika skada för det insolventa företagets borgenärer och som säkerställer en skyddsnivå för borgenärskollektivet som är likvärdig med det skydd som ges genom den skyldighet som avses i artikel 40.1.

Artikel 42

Företagsledares civilrättsliga ansvar

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att företagsledarna i ett insolvent företag är ansvariga, i enlighet med nationell rätt, för skador som åsamkats borgenärerna till följd av att företagsledarna underlåtit att fullgöra den skyldighet som fastställs i artikel 40.

2. Om medlemsstaterna har utnyttjat möjligheten i artikel 41.3 ska de säkerställa att företagsledare som vidtar de åtgärder som avses i den artikeln är ansvariga, i enlighet med nationell rätt, för skador som åsamkats borgenärer och som annars inte skulle ha åsamkats dem om inledande av ett insolvensförfarande hade begärts i enlighet med artikel 40.1.

3. Medlemsstaterna får föreskriva att sådant ansvar som avses i punkt 2 i denna artikel ska undantas om och i den mån företagsledarna på grundval av objektiva omständigheter kan visa att de åtgärder som vidtagits med rimlig sannolikhet skulle säkerställa ett likvärdigt eller bättre utfall för borgenärerna än det som ges genom den skyldighet som avses i artikel 40.1.

Artikel 43

Förhållandet till andra instrument

Denna avdelning påverkar inte tillämpningen av artikel 7 i direktiv (EU) 2019/1023.

AVDELNING VI

BORGENÄRSKOMMITTÉER

KAPITEL 1

Inrättande av borgenärskommittéer samt dess medlemmar

Artikel 44

Inrättande av borgenärskommittéer

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att en borgenärskommitté inrättas efter det att ett insolvensförfarande har inletts i fall där det vid ett borgenärssammanträde har fattats beslut om det eller begärts det eller, om det i nationell rätt inte föreskrivs att det ska hållas ett borgenärssammanträde, i fall där borgenärerna begär det i enlighet med nationell rätt.

2. Medlemsstaterna får föreskriva att en borgenärskommitté kan inrättas innan ett insolvensförfarande inleds i enlighet med nationell rätt.

Medlemsstaterna ska säkerställa att beslut fattas om borgenärskommitténs sammansättning när den inrättas.

3. Medlemsstaterna får föreskriva att en borgenärskommitté inte ska inrättas om de bedömer att dess inrättande på grund av omständigheter som rör arten och omfattningen av gäldenärens verksamhet skulle innebära större nackdelar än fördelar. Medlemsstaterna ska säkerställa att dessa omständigheter, som kan inbegripa insolvensboets ringa ekonomiska betydelse, det låga antalet borgenärer, gäldenärens ringa storlek och den negativa inverkan på gäldenärens ekonomiska situation till följd av eventuella förseningar i inrättandet av en borgenärskommitté, tydligt anges i nationell rätt.

Artikel 45

Utnämning och sammansättning av borgenärskommittéer

1. Om en borgenärskommitté inrättas i enlighet med artikel 44, ska medlemsstaterna säkerställa att borgenärskommitténs medlemmar utnämns utan dröjsmål antingen vid borgenärssammanträdet eller genom domstolsbeslut.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att borgenärskommittéernas sammansättning, i möjligaste mån, återspeglar borgenärernas olika intressen på ett rättvist sätt.

När arbetstagare ingår bland borgenärerna ska medlemsstaterna säkerställa att dessa arbetstagare eller deras representanter har rätt att utnämnas till borgenärskommittén, såvida det inte finns minst en annan likvärdig mekanism för att företräda arbetstagarnas intressen i insolvensförfaranden.

Medlemsstaterna får föreskriva att andra personer och enheter än borgenärer också har rätt att utnämnas till borgenärskommittéerna.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att gränsöverskridande borgenärer har rätt att utnämnas till borgenärskommittéerna.

4. Medlemsstaterna ska om överklaganden medges i nationell rätt säkerställa att varje berörd part som fastställs i enlighet med nationell rätt får bestrida utnämningen av en eller flera medlemmar i borgenärskommittén vid domstol på grund av att utnämningen inte skett i enlighet med tillämplig rätt.

Artikel 46

Entledigande och ersättande av medlemmar

1. Medlemsstaterna ska fastställa regler som anger grunderna och förfarandena för entledigande och för ersättande av borgenärskommittéernas medlemmar. Dessa regler ska också innehålla bestämmelser för en situation där en borgenärskommittés medlemmar avgår eller inte kan fullgöra sina uppdrag.

2. De grunder för entledigande som avses i punkt 1 ska åtminstone inbegripa avsiktligt eller grovt vårdslöst åsidosättande av allvarlig art av uppdraget med avseende på borgenärskollektivets intressen, såsom intressekonflikter.

KAPITEL 2

Borgenärskommittéernas arbetsordning och funktion

Artikel 47

Borgenärskommittéernas arbetsordning

1. Medlemsstaterna ska fastställa regler som anger följande aspekter av borgenärskommittéernas arbetsordning:

a) Omröstningsförfarande, inbegripet rätt att rösta och beslutsförhet.

b) Intressekonflikter.

c) Konfidentiell information.

d) Registrering av de beslut som fattas.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att borgenärskommittéerna kan specificera sin arbetsordning ytterligare genom protokoll, förutsatt att sådana protokoll är förenliga med de regler som fastställs i punkt 1. Sådana protokoll ska göras tillgängliga för åtminstone domstolen och förvaltaren.

3. Medlemsstaterna ska föreskriva att borgenärskommittéernas medlemmar tillåts delta och rösta, antingen personligen eller på elektronisk väg. Medlemsstaterna får föreskriva att borgenärskommittéernas medlemmar ges möjlighet att rösta skriftligen.

4. Medlemsstaterna ska säkerställa att borgenärskommittéernas medlemmar kan företrädas av en vederbörligen bemyndigad person.

Artikel 48

Borgenärskommittéernas funktion, rättigheter och skyldigheter

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att borgenärskommittéerna har rättigheter som säkrar deras deltagande i insolvensförfaranden och gör det möjligt för dem att granska den verksamhet som bedrivs av förvaltarna eller, om en gäldenär förblir i besittning av sina tillgångar, av gäldenären, inbegripet följande:

a) Rätt att höra och bli hörd av förvaltarna i frågor av intresse för borgenärskollektivet, inbegripet viktiga beslut, såsom försäljningen av tillgångar utanför den normala verksamheten.

b) Rätt att bli hörd i insolvensförfaranden.

c) Rätt att begära och få relevant och nödvändig information från företrädda borgenärer och från förvaltarna eller, om en gäldenär förblir i besittning av sina tillgångar, från gäldenären.

Medlemsstaterna får föreskriva att borgenärskommittéerna har rätt att utse en sekreterare och begära extern rådgivning i frågor där de borgenärer som de företräder har ett intresse.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att borgenärskommittéerna i sin verksamhet företräder borgenärskollektivets intressen och agerar oberoende av förvaltarna.

Medlemsstaterna ska säkerställa att borgenärskommittéernas medlemmar företräder hela borgenärskollektivets intressen och agerar i god tro när de utför kommitténs funktion.

3. Medlemsstaterna får anförtro borgenärskommittéerna befogenheten att godkänna vissa beslut eller rättshandlingar. I sådana fall ska medlemsstaterna tydligt ange de frågor i vilka ett sådant godkännande krävs, vilket får omfatta alla beslut som är av särskild betydelse för förfarandet.

4. Medlemsstaterna ska säkerställa att borgenärer, borgenärskommittéernas medlemmar och alla fackmän som bistår borgenärskommittéerna bevarar konfidentialiteten för konfidentiell information som erhålls i samband med kommitténs verksamhet.

Artikel 49

Utgifter och ersättning

1. Medlemsstaterna ska ange vem som ska stå för de utgifter som borgenärskommittéerna eller deras enskilda medlemmar ådrar sig vid utövandet av den funktion som avses i artikel 48.

2. Om de utgifter som avses i punkt 1 bärs av insolvensboet ska medlemsstaterna säkerställa att borgenärskommittén eller dess enskilda medlemmar registrerar sådana utgifter och att domstolen eller den behöriga myndigheten eller förvaltaren har befogenhet att begränsa omotiverade eller oproportionerliga utgifter.

3. Om medlemsstaterna tillåter att en borgenärskommittés medlemmar får arvode och ett sådant arvode betalas av ett insolvensbo ska de säkerställa att arvodet är proportionellt till den funktion som utförs.

Artikel 50

Skadeståndsansvar

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att åtminstone en av följande regler är tillämplig:

a) Borgenärskommittéernas medlemmar är undantagna från personligt ansvar för sina handlingar i egenskap av medlemmar av kommittén, såvida de inte har befunnits att avsiktligen eller genom grov vårdslöshet ha åsidosatt sitt uppdrag med avseende på borgenärernas intressen.

b) Det personliga ansvaret för borgenärskommittéernas medlemmar för deras handlingar i egenskap av medlemmar i kommittén täcks av en försäkring som betalas av insolvensboet i enlighet med artikel 49.2.

2. Om medlemsstaterna ger borgenärskommittéerna befogenhet att godkänna vissa beslut eller transaktioner, får de föreskriva att borgenärskommittéernas medlemmar har samma ansvar som en förvaltare.

AVDELNING VII

ÅTGÄRDER FÖR ATT ÖKA INSYNEN I NATIONELL INSOLVENSLAGSTIFTNING

Artikel 51

Faktablad med nyckelinformation

1. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 10 ska varje medlemsstat senast den 22 juli 2029 utarbeta ett faktablad med nyckelinformation om väsentliga delar av nationell rätt om insolvensförfaranden (*faktabladet med nyckelinformation*) och översända det till kommissionen via den europeiska e-juridikportalen.

2. Faktabladen med nyckelinformation ska utarbetas på ett av unionsinstitutionernas officiella språk.

3. Innehållet i faktabladen med nyckelinformation ska vara koncist, korrekt, tydligt och icke-tekniskt och ska presenteras på ett sakligt sätt.

4. Faktabladen med nyckelinformation ska innehålla följande avsnitt i följande ordning:

a) Förutsättningar för inledande av ett insolvensförfarande.

b) Regler om hur fordringar ska anmälas, styrkas och godtas.

c) Regler om rangordningen av borgenärers fordringar och fördelning av intäkter från den realisering av tillgångar som följer av insolvensförfarandet.

d) Insolvensförfarandenas genomsnittliga rapporterade längd, enligt vad som avses i artikel 29.1 b i direktiv (EU) 2019/1023.

5. Det avsnitt som avses i punkt 4 a ska innehålla

a) en förteckning över personer som kan begära att ett insolvensförfarande inleds,

b) en förteckning över förutsättningar för inledande av ett insolvensförfarande,

c) uppgift om hur och var en ansökan om inledande av ett insolvensförfarande lämnas in,

d) uppgift om hur och när en gäldenär ska underrättas om ett beslut om huruvida ett insolvensförfarande ska inledas.

6. Det avsnitt som avses i punkt 4 b ska innehålla

a) en förteckning över personer som kan anmäla en fordran,

b) en förteckning över villkoren för anmälan av en fordran,

c) tidsfristen för anmälan av en fordran,

d) uppgift om hur man kan finna formuläret för anmälan av en fordran, i tillämpliga fall,

e) uppgift om hur och var man anmäler en fordran,

f) uppgift om hur en fordran styrks och godtas.

7. Medlemsstaterna ska uppdatera den information som avses i punkt 4 inom en månad från ikraftträdandet av varje relevant ändring av nationell rätt. Faktabladen med nyckelinformation ska innehålla följande uttalande: ”Detta faktablad är korrekt den … [dagen för inlämnande av information till kommissionen eller dagen för uppdateringen].”

8. Kommissionen ska säkerställa att faktabladen med nyckelinformation finns tillgängliga för allmänheten på engelska, franska och tyska och på originalspråket, om det är ett annat, på den europeiska e-juridikportalen, i avsnittet om *insolvens/konkurs* för varje medlemsstat.

9. Kommissionen ska ges befogenhet att genom genomförandeakter ändra formatet för faktabladet med nyckelinformation. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 53.2.

10. Medlemsstater på vilka förordning (EU) 2015/848 är tillämplig ska via det europeiska rättsliga nätverket på privaträttens område som inrättades genom beslut 2001/470/EG tillhandahålla det faktablad med nyckelinformation som avses i punkt 1 i denna artikel på ett sätt som är förenligt med artikel 86 i den förordningen.

AVDELNING VIII

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 52

Nödåtgärder

1. Medlemsstaterna får göra undantag från tillämpningen av nationella bestämmelser om införlivande av avdelningarna II, V och VI i händelse av extraordinära situationer som allvarligt stör den ekonomiska verksamheten på medlemsstatsnivå eller på regionnivå om och i den utsträckning som tillämpningen av de nationella bestämmelserna om införlivande av dessa avdelningar skulle medföra en risk för omfattande insolvens, även när det gäller företag som skulle vara livskraftiga under normala omständigheter.

2. Det undantag som avses i punkt 1 och dess varaktighet ska vara proportionerliga och begränsade till det som är avgörande för att hindra, begränsa, lösa eller motverka den allvarliga störning som avses i den punkten.

3. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om ett sådant undantag som avses i punkt 1 inom en månad från dess ikraftträdande.

När medlemsstaterna underrättar kommissionen i enlighet med första stycket ska de ange de bestämmelser i detta direktiv som de har gjort undantag från, arten och omfattningen av de exceptionella omständigheter som ligger till grund för undantaget, undantagets varaktighet och skälen till att undantaget anses vara avgörande för att hindra, begränsa, lösa eller motverka sådana allvarliga störningar av den ekonomiska verksamheten som avses i punkt 1. Kommissionen ska underrätta de övriga medlemsstaterna om detta utan onödigt dröjsmål.

4. Ett sådant undantag som avses i punkt 1 får ha en maximal varaktighet på ett år.

Om och i den mån den extraordinära situation som allvarligt stör den ekonomiska verksamheten kvarstår får undantaget förlängas med perioder på upp till sex månader, förutsatt att medlemsstaten senast tre månader före utgången av den föregående undantagsperioden underrättar kommissionen om detta. Den förlängningen ska träda i kraft såvida inte kommissionen, senast en månad före utgången av den föregående undantagsperioden, invänder mot detta på grund av att förlängningen inte uppfyller kraven i punkterna 1 och 2.

Artikel 53

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av den kommitté för rekonstruktion och insolvens som inrättats genom artikel 30 i direktiv (EU) 2019/1023. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.

2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Artikel 54

Översyn

Kommissionen ska senast den 22 januari 2034 och därefter vart femte år lägga fram en rapport för Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén med en bedömning av tillämpningen och effekterna av detta direktiv. På grundval av denna bedömning ska kommissionen vid behov lägga fram ett lagstiftningsförslag.

Artikel 55

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 22 januari 2029. De ska genast underrätta kommissionen om detta.

Medlemsstaterna ska senast den dag som anges i första stycket i denna punkt eller senast den 10 juli 2029, beroende på vilket som infaller senast, sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa artiklarna 15, 16 och 17 i detta direktiv, i den mån de avser den gemensamma åtkomstpunkten för bankkontoregister.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Avdelning II är endast tillämplig på rättshandlingar som fullbordats från och med dagen för ikraftträdandet av de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv och som avses i punkt 1 första stycket.

3. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om texten till de centrala bestämmelser i nationell rätt som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 56

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 57

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 30 mars 2026.

På Europaparlamentets vägnar	*På rådets vägnar*
R. METSOLA	M. PANAYIOTOU
Ordförande	*Ordförande*

BILAGA

Nationella register och databaser som avses i artikel 19

1. Fastighetsregister.
2. Markregister.
3. Register över lös egendom, inbegripet fordonsregister, fartygsregister och luftfartygsregister, om äganderätt registreras i sådana register.
4. Register över donationer.
5. Hypoteksregister.
6. Register eller databaser som innehåller information om ägande av värdepapper, såsom värdepapperscentraler, i enlighet med definitionen i artikel 2 i förordning (EU) nr 909/2014.
7. Register över panträtter, inbegripet leasingavtal, och över köp- och säljavtal med äganderättsförbehåll.
8. Register över beslagtagande av egendom.
9. Register över immateriella rättigheter, inklusive patent- och varumärkesregister.